Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 28 Maart 1942
5e jaargang Nr. 138

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Wetenschappelijk redacteur: Dr. P. MOLENBROEK
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346,
AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

HET MENU VAN DEN JOOD

DEZE tijd legt het geheele Nederlandsche volk veel onaangenaamheden en ontberingen op, die het draagt in het besef, dat ze een onvervreemdbaar onderdeel uitmaken van het vele kwaad, dat een oorlog nu eenmaal met zich meebrengt. De nationaal-socialisten onder dit volk beseffen buitendien, dat deze oorlog beslist over het al of niet voortbestaan van de geheele Europeesche beschaving en van het Germanendom als scheppend ras. Daarom zijn wij, meer en eerder dan de anderen, bereid offers te brengen, wanneer deze aan het front en aan de gansche oorlogvoering ten goede komen, terwijl ons streven er op gericht is om de honderdduizenden, die nog buiten onze rijen staan, eveneens van deze gedachten te doordringen.

Vanzelfsprekend heeft dit niet betrekking op de joden. Dezen zijn uitgesloten van alle positief-opbouwende werkzaamheid. Zij maken geen deel uit van onze volksgemeenschap en het nieuwe Europa zal ontstaan zonder dat dit parasitaire woestijnvolk daarbij de hand in het spel heeft. Aan den anderen kant is het echter ook een volkomen onhoudbare toestand, dat de joden hier luieren en ontucht en zwarten handel bedrijven, terwijl de besten van onze jongeren hun leven inzetten op de Russische slagvelden, terwijl honderdduizenden volksgenooten in eigen land hard werken om de toekomst van dit land en van Europa veilig te stellen. Zoodoende blijft de jood, ook in dit geval de parasiet, die, achter de ruggen van de Nederlanders om, zijn destructief en ondermijnend werk kan voortzetten.

Daarom is het een goede gedachte geweest van de overheid om de platvoeters in werkkampen in Drente onder te brengen, opdat zij in de eerste plaats althans nog eenig nut afwerpen in ruil voor de gastvrijheid, die ze hier genieten en in de tweede plaats onschadelijk worden gemaakt voor de volksgemeenschap. Wie schetst echter onze verbazing en ergernis, toen wij in het bezit kwamen van een brief, dien een jood, verblijf houdende in het Rijkswerkkamp Gijzelte bij Hoogeveen, aan een zijner kennissen schreef en waarin hij opsomde wat hij daar al te eten kreeg. Doch laten wij den tekst van den brief woordelijk volgen:

„....Voor de rest hebben wij het hier bijzonder goed. In alle opzichten zou ik willen, dat ze het bij mij thuis zoo hadden. Ik zal je voor de aardigheid ons weekmenu opnoemen.

MAANDAG: snert zooveel je lust.

DINSDAG: stamppot van zuurkool met heel vette jus.

WOENSDAG: aardappelen, gestoofde biet en een stukje vleesch van een ons.

DONDERDAG: aardappelen, vatandijvie met vleeschjus.

VRIJDAG: uien, vleesch en aardappelen.

ZATERDAG: stamppot van savoye of roode kool met vet.

ZONDAG: aardappelen, spercieboonen uit het vat, vleesch en jus.

Voorts krijgen wij een half pond roomboter per week, jam, kaas, en bruine suiker en een brood per dag van 575 gram. Dan krijgen we 's middags nog pap. Ik heb toevallig geen aanleg om dik te worden; anders zou ik hier een vetbul worden . . ."

Men ziet het: de eerste de beste jood heeft het, ook wanneer hij in een Rijkswerkkamp is, beter dan U en ik en beter dan onze kinderen. Iedere fatsoenlijke Nederlandsche arbeider, die den heelen dag hard werkt voor zijn gezin en voor zijn volk, zou er wat voor over hebben zoo'n menu voorgezet te krijgen. Doch dit geluk is hem niet beschoren: het goede eten wordt, ook nu nog, bewaard voor den jood!

Welke Rijksambtenaar heeft zijn philo-semietische gezindheid hier zoo duidelijk gedemonstreerd en welke instantie heeft nog genoeg gezond verstand om aan deze wanverhouding een eind te maken? De joden hebben ons volk te veel uitgezogen dan dat een dergelijke weelde in oorlogstijd gerechtvaardigd kan worden.

Jodenschandaal in Amsterdam

De vlucht in het huwelijk van Israëls jongelingschap

EEN jood is sluw. Dat is een stelling, die zelfs de felste philo-semiet ons niet zal betwisten. Wat overigens niet wegneemt, dat ook de sluwste jood wel eens achter 't net vischt. Doch daarover straks. Het gaat hier in de eerste plaats om iets anders. En wel om het feit, dat Amsterdam, de hoofdstad van — neen, niet van het Koninkrijk der Nederlanden — maar dan toch de hoofdstad van Nederland, de eerste stad van deze West-Germaansche gouwen, een jodenschandaal heeft beleefd, waarover onze nageslachten nog lang zullen spreken. In den jare 1942, terwijl de overwinningsvlag van het nationaalsocialisme over heel Europa wapperde, was het mogelijk, dat in dit Amsterdam een kleine jodenkliek voor korten tijd de gansche stad op stelten zette.

Ziehier wat er is gebeurd:

De joodsche kolonie in Amsterdam, die over het algemeen goed geïnformeerd is — wie spreekt daar van een fijnen neus hebben? — vermoedde reeds eenigen tijd, dat de goy wat tegen haar in het schild voerde. En dit vermoeden, dat versterkt was door bepaalde redevoeringen van leidende arische figuren en krantenkommentaren daarop, werd plotseling bewaarheid, toen de post (tusschen haakjes: die is nog steeds arisch in de jodenbuurt, evenals de stadsreiniging!) bij tal van mannelijke joden een schrijven bezorgde, dat hen in kennis stelde van hun arbeidsdienstplicht. Aggenebbisj, wat was dat een consternatie! Arbeids-dienst-plicht, drie vreeselijke begrippen voor joodsche breinen, samengeklonken tot één machtig en dreigend woord! Goede raad was nu duur. Maar wacht, een jood is leep (zie boven) en al spoedig had er één door, dat het hier alleen ongehuwde joden betrof! Inderdaad, dat klopte: Sam is ongetrouwd.... en neef Bram.... en oome Moos.... wel, wel, bij ieder ongeluk is toch nog een mazzel! Wat is er gemakkeklijker dan een jiddische vrouw op te zoeken (die loopen er toch genoeg rond, omdat ze 't vertikken te werken in de joodsche huishoudens) en ijlings te trouwen? Zoo gezegd, zoo gedaan! Een woning? Och, we trekken bij de ouwelui in! Meubelen? Hebbe we gehamsterd — en de rest koopen we in de geariseerde Bijenkorf. Gl. -werk? Idem. Porcelein, kristal, eetgerei, stoffage? Evenzoo. Maar haast je, haast je vooral! We gaan trouwen! Aan mijn lijf geen arbeid, geen dienst en geen plicht!

Eerst gaan we aanteekenen. Met de tram. Oei, wat een drukkie! Dag Lou, dag Rachel. Dag Levi, dag Saar. — Wat is dat, een goy op de tram? Maag man, wij moete tgouwe! Ziettu die dame niet? Nah, die moenoch mee! Gaattu d'g af, meneeg!"

En Juda trouwde. Kolommen vol jodennamen prijkten er in „De Telegraaf". Een goede dag voor de krant. En de Burgerlijke Stand zwoegde. Om de trouwlustige joodjes in te schrijven! En de joden draafden en duwden en drukten en redeneerden en sproeiden en spetterden en gebaarden en maakten zich kwaad over domme ambtenaren, die niets begrepen en over goyim, die óók wilden trouwen en in den weg stonden.

En Amsterdam sloeg, met stomheid geslagen, deze plotselinge activiteit van de joden gade. Het besefte niet direct wat er gaande was. Het voelde zich alleen een beetje verbolgen over zooveel kouwe drukte....

En toen de Sammetjes en Brammetjes en Sara's en Lea's uitgeraasd waren, toen vonden zij in hun bus een nieuwe mededeeling, die behelsde, dat niet alleen de ongehuwde joden, maar ook de gehuwde in de werkverschaffing tewerk gesteld zullen worden.... juist zooals dat bij de goyim het geval is: geen enkel privilege van Juda bleef geheiligd!

Wanneer wij nu met voldoening vaststellen, dat eindelijk het oogenblik gekomen schijnt te zijn, waarop de joden in Nederland eens een daadwerkelijke arbeidsprestatie zullen verrichten, nadat zij eeuwenlang hun gastvolk hebben uitgebuit en uitgezogen, dan moeten wij tevens met eenige ongerustheid wijzen op een uitvloeisel van de joodsche massa-trouwerij, dat voor de volksgemeenschap al zeer onaangenaam is. Wij doelen op de jodenkinderen, die vroeg of laat uit deze huwelijken zullen worden geboren.

De jood Kaufmann, die in de Ver. Staten woont en tot de intimi van Mr. President behoort, heeft als de eenige oplossing om den oorlog voorgoed uit te bannen, de sterilisatie van het geheele Duitsche volk genoemd. Het komt ons voor, dat hier eens een proef met zijn eigen rasgenooten op haar plaats zou zijn. In elk geval zou dit ten goede komen van ons eigen land en zou dit Amsterdamsch schandaal niet tot een Nederlandsch schandaal kunnen uitgroeien.

UIT JUDA'S GLORIETIJD

Op 24 Januari van dit jaar publiceerde „De Misthoorn" een aantal foto's van een bezoek, dat Koningin Wilhelmina, Prins Hendrik en Prinses Julia destijds aan de Amsterdamsche hoofdsynagoge brachten, waarbij zij werden toegesproken door den opperrabbijn. Wij wezen er daarbij tevens op, hoezeer sinds 1814 de joden door de Oranje's vertroeteld zijn, waarbij echter de laatste generatie wel de kroon spande, hetgeen wij in ons vorig nummer nog eens breedvoerig aantoonden en met foto's verduidelijkten.

Op 21 Februari brachten wij een afdruk van het briefhoofd der „Joodsche Invalide", waarop nog steeds de ariër W. de Vlugt als eere-voorzitter staat vermeld. Verwonderlijk is dit geenszins, wanneer men weet, dat genoemde allerchristelijkste heer er geen been in zag zijn nakomelingschap te doen verjoodschen. Zoo huwelijkte meneer De Vlugt zijn dochter uit aan een bekenden, schatrijken talmoedjood, waarmee hij te kennen gaf, dat de vereering voor het Oude Testament en voor het jodendom samen behooren te gaan. De grootste jodenvriend-op-oudtestamentischen-grondslag, dien Amsterdam ooit in zijn midden heeft gezien, is zonder twijfel deze burgemeester geweest. Hoe kan men het anders verklaren, dat hij belangrijke functies in de gemeente bij voorkeur aan joden toewees, en hen, ten koste van al wat arisch was, beschermde? Deze burgemeester had een ziekelijke voorliefde voor het uitverkoren volk. De bijgaande foto toont hem op een hoogtijdag van zijn leven, n.l. temidden van de schare weldoeners, die het bestuur der Joodsche Invalide vormden. Als om zijn grooten ijver in dienst der ghetto-bewoners te demonstreeren, heeft hij de pen getrokken en houdt die stevig op het vloeiblad gedrukt. Overigens is er op de geheele bestuurstafel geen spoor van daadwerkelijken arbeid te bespeuren. Maar daarvoor was het ook een jodenvergadering in den demokratentijd! Wat zullen overigens Juda's zonen in hun vuistje gelachen hebben, toen zij den eersten burger der stad, gevangen in hun sluw gesponnen web, aan den volke konden vertoonen! Ja, dat was Juda's glorietijd!

Van links naar rechts, zittend: Jood S. L. Knap, Jood J. J. Roovers, Jood L. Snappers, Jood Mr. Jul. Keizer, Burgemeester Dr. W. de Vlugt, Jood J. Gans, Jood K. Rozenberg, Jood Dr. I. H. J. Vos; staand: Jood Dr. A. Kersing, Jood M. Bakker en Jood M. Bolle.

Tot hun groote ontsteltenis ervoeren de joden in de afgeloopen weken, dat het in de bedoeling ligt hen te werk te stellen in arbeidskampen op de hei en in het veen......

opdat de Nederlandsche arbeider, die hier totnutoe gezwoegd had, zich in de Europeesche arbeidsruimte zou kunnen inzetten voor de vervulling van zijn oorlogstaak.

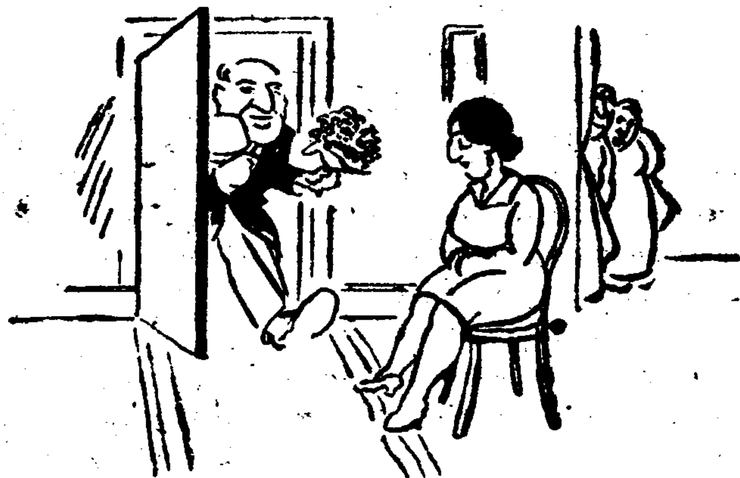
Nu zijn de joden over het algemeen sterk gekant tegen allen arbeid, die meer inspanning van hen vraagt dan het rassisch-ingeboren, Oostersche redeneeren met mond en handen.

Als voorbeeld van deze stelling moge dienen, dat de in vuiligheid nergens overtroffen straten van de Amsterdamsche jodenwijk nog steeds door arische arbeiders der gemeente-reiniging worden schoongehouden......

Het is een ieder bekend, dat de jood de uitzuiger van zijn gastvolk is, een parasiet en een bedrieger der „heidenen", in het groot zoowel als in het klein......

De Joodsche Raad in Amsterdam, die de mannelijke uitverkorenen van Jahwe verwittigde van hun toekomstigen daadwerkelijken a r b e i d, schreef eerst de ongehuwde joden aan, hetgeen zoo'n consternatie onder deze kaste der woestijn- en ghetto-bewoners veroorzaakte, dat zij zich ijlings een Sara of Rebecca uitzochten......

waarna zij zich met bekwamen spoed bij den, zoo geriefelijk in de jodenbuurt gelegen Burgerlijken Stand meldden, om aangifte te doen van hun voorgenomen echtverbintenis.

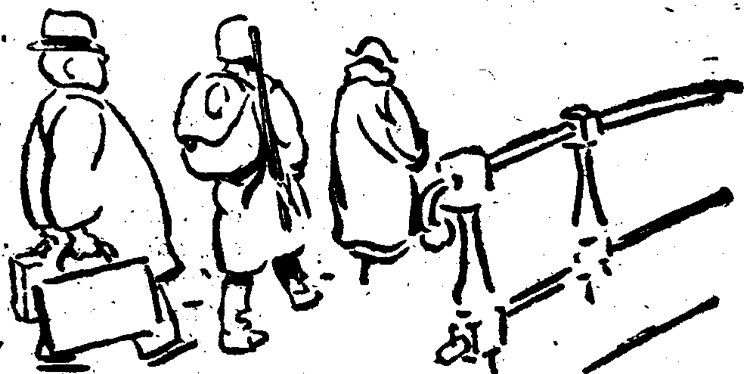
Reeds spoedig regende het klachten op de Nederlandsche redactiebureaux, inzonderheid bij „De Misthoorn", van volksgenooten, die, toen zij ook in het huwelijk wilden treden......,

door den ambtenaar tegelijk met één of meer jodenparen werden „verbonden". Aan deze wantoestanden is inmiddels een einde gemaakt, door de beschikking, dat éérst ariërs moeten worden getrouwd.

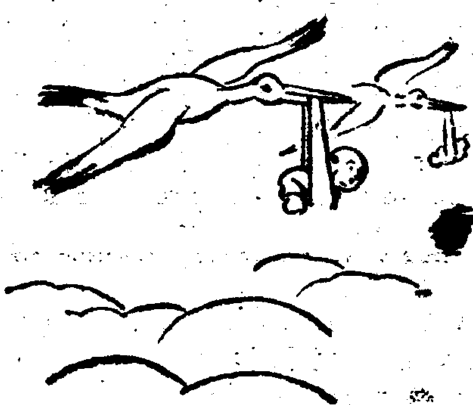
Een merkwaardig gevolg van de massa-trouwerij der joden was b.v., dat op bepaalde uren voor geen ariër een tram te krijgen was......

Die l o o p e n wel in Amsterdam, als Juda zulks beveelt.

En andere, zeer onaangename gevolgen zijn, dat huishoudelijke artikelen van elken aard uitverkocht zijn, dat de manufacturenwinkels leeggeplunderd worden, dat de textielfabrieken wekenlang alleen voor de joden werken, dat de firma Paré, die voor jonggehuwden bruidsuikers reserveert, nu haar voorraden aan de joden zal moeten besteden, enz., enz.!

Maar het meest onaangename gevolg zal zich waarschijnlijk over een jaartje openbaren, wanneer de N e d e r l a n d s c h e volksgemeenschap verblijd wordt met de geboorte van onafzienbare rijen jodentelgen in haar midden.

Waarlijk, Juda is nog koning in dit land!

PLUTOKRATEN EN COMMUNISTEN:
VIJANDEN VAN DEN NIEUWEN TIJD III

Frankrijk ging te gronde aan de joodsche tyrannie

In Nederland dreigde eenzelfde gevaar

BOLLAND VOORZAG HET TWINTIG JAAR GELEDEN

IN ons vorig hoofdstuk wezen wij erop van welk een bijzondere beteekenis het is, dat één der belangrijke medeplichtigen, nog wel een jood, ons een volledig inzicht geeft omtrent de geraffineerde en schaamtelooze methoden door het internationale jodendom in Frankrijk toegepast om de bevolking onder het joodsche juk te brengen en haar slavernij volledig uit te buiten.

Wij zullen zien, hoe dit alles geschiedde onder het mom van „democratie" en de schoone leuzen, die ook wij van nabij kennen. Voor ons ligt weer bijzondere waarde in het feit, dat wij zullen zien, hoe ook in Nederland precies dezelfde methoden zijn toegepast. Ook hier bleken voldoende handlangers aanwezig te zijn, die zich aan de joodsche geldmacht verkochten. De lezer zal dus goed doen, als wij den jood Blümchen weer aan het woord laten komen, zich de kwellingen in herinnering te brengen, om van erger niet te spreken, die elk nationaal denkend Nederlander in steeds toenemende mate moest ondergaan. Wie het waagde zich te plaatsen tegenover de ontbindende machten, die ons volk ten verderve moesten voeren, werd het zwijgen opgelegd, persen werden verzegeld, vervolgingen werden ingesteld, onbarmhartige willekeur en terreur werden op hem toegepast.

De lezer meene niet, dat dit slechts in de laatste tijden vóór den oorlog aldus mogelijk was in ons land. Neen, reeds tal van jaren eerder, toen er van een zegevierend nationaal-socialisme onder Adolf Hitler nog geen sprake kon zijn, waren hier reeds de krachten werkzaam, die niet konden dulden, dat ons volk waarschuwende stemmen zou vernemen. Toen reeds was de verderfelijke joodsche invloed al zoo overwegend, dat niemand zich daartegen blijvend en met succes verzetten kon.

WIJ schrijven 1921. Dat is 12 jaren vóórdat Adolf Hitler het bewind in Duitschland in handen nam. Het kan dus niet Hitler zijn, noch Duitschland, dat nog zijn noodlotsweg tot 1933 af moest leggen, op grond waarvan de waarheid hier niet meer gehoord mocht worden. Neen het is het jodendom, dat hier reeds overheerscht. Het is het jodendom, dat Frankrijk reeds toen al vrijwel had veroverd, dat in Versailles Duitschland in slavernij, d.w.z. in joodsche slavernij had gebracht, dat Rusland met jodengeld reeds aan het communisme had overgeleverd en dat op den weg naar de wereldheerschappij, zich in dit landje niet gedwarsboomd wilde zien.

Het was in dat jaar, 1921, dat de groote Leidsche wijsgeer, als een Germaansche eik temidden van flodderig kreupelhout en onkruid, zijn stoere woorden sprak. Het was in September van dat jaar, nauwelijks teruggekeerd van den „rand des grafs" dat hij zijn gedenkwaardige Academische Les uitsprak onder den titel „De Teekenen des Tijds". Bekend is, dat deze rede in de taal, zooals slechts Bolland die beheerschte en met de scherpe nauwgezetheid, waarin hij onovertrefbaar was, een geweldige opschudding in ons land veroorzaakte. Wij zullen uit de citaten, die hier zullen volgen, ons die opschudding zeer wel verklaren kunnen. Evenzeer verklaarbaar is het ons, dat sedert jaren, ondanks de steeds toenemende beteekenis, Bolland's rede in geen boekhandel meer verkrijgbaar was. De brochure was uitverkocht! Een herdruk verscheen niet, ondanks de belangstelling, die in steeds grooter kring was opgewekt. Isaac Blümchen zal U vertellen, hoe zuks vanzelfsprekend was.

Wij brengen hierbij eerbiedig onze hulde aan de nagedachtenis van den grooten Nederlander, den onversaagden Bolland en danken hem voor zijn moed.

Uit deze Academische Les, te Leiden uitgesproken op den 28sten September 1921, zullen wij nu eenige citaten weergeven.

Na een inleidende beschouwing over het wezen en de gevolgen der „democratie", der stelselmatig en éénzijdig doorgedreven „democratie", zegt Bolland:

„Wijzelve zijn met onze vermolmd oppervlakkige en verkankerende beschaving sedert 1918 vooruitgegaan naar beneden, naar ontwrichting en ontbinding, naar ontreddering en staatsbankroet, natuurlijk tengevolge van het zoogenaamd volksgezinde, in werkelijkheid gewetenlooze drijven der communisten, socialisten en overige democraten, maar voorgegaan ook, ja voortgestuwd en voortgedreven, door de verdwaasde regeering zelve, een zoogenaamd rechts-ministerie, dat ten believe der op geldelijk voordeel azende medestanders en democratisch veeleischende tegenstanders een voorbeeldelooze geldverkwisting en revolutionaire wetten op zijn geweten heeft, wetten en maatregelen, die ten verderve leiden."

Men luistere verder naar Bolland's woorden, waar hij de toenemende bandeloosheid en verwildering schildert:

„De schaamteloosheid, om met den Talmud te spreken, neemt dan ook toe; vermaning helpt niet meer; grijsaards worden beschaamd gemaakt door knapen, de zoon ontziet zich niet meer voor den vader, de dochter verheft zich tegen de moeder en men heeft tegenwoordig zijne vijanden aan eigene huisgenooten; het voorkomen der samenleving is hóndsch geworden. Eene beschaving, die zoo is verloopen, moet bestemd zijn, om door zelfverkankering aan haar einde te komen, een einde vol smerigheid, stank en verrotting."

Wat in dezelfde Academische Les wordt gezegd aan het adres onzer z.g. rechtsche regeering en den toenmaligen Roomschen minister, getuigt van een scherpen blik in de toekomst, zooals de feiten sedertdien hebben aangetoond.

„Drie jaar lang is onder deze z.g. rechtsche regeering, ten believe der op schoolsubsidies azende kerkelijke partijen ter eenre, der onverzadigbare onkerkelijke democratische volkshelft ter andere zijde, onze staat roekeloos en zelfs krankzinnig verkwistend geweest, om zoodoende naar de zijde der meerdere welgesteldheid verpletterend veeleischend en welvaartvernietigend te worden. Waarbij dan de ontreddering onzer weerbaarheid tot bestrijding van de kosten der democratie niet veel heeft geholpen! Allereerst onze modern Roomsche minister van Arbeid heeft, geholpen overigens door onzen minister van onderwijs, de zaken van ons land vlug en vlotweg in de war gestuurd en wel als democraat, als bevorderaar van de luiheid en veeleischendheid der achterbuurt; bij alle bevoordeeling van afzonderlijke partijgenooten heeft hij zijne eigene moeder, de Heilige Kerk te onzent, van den wal geholpen in den sloot. Aan de democratie namelijk, zegge aan de gepeupelregeering, zal de Ke[...] der middeleeuwen evenzeer [...] onze hoogere beschaving te g[...] de gaan."

Over de „democratie" zegt Bolla[...] vervolgens:

„De democratie in hare begins[...] vastheid of stelselmatige en [...] getemperde eenzijdigheid is [...] wordt niet eene waardenverme[...] derende opbouwende en orga[...] seerende of ook zelfs in standho[...] dende macht; zij is daarvan h[...] omgekeerde en kan slechts e[...] om te bederven. Eene ware [...] boven partijzucht verhevene [...] het belang des geheels beooge[...] de geestelijke grootheid breng[...] zij niet aan het bewind, wel onb[...] kwame en beunhazende praatje[...] makers, die onbekommerd om on[...] landsbelang in de volksvergade[...] ring en volksvertegenwoordiging [...] den gemeenen man partijdig naar den mond praten en sterk zijn in het vitten op alles en nog wat, in het uitmeten en uitschreeuwen van z.g. volksgrieven, maar zon[...] der degelijkheid van kennis en onmachtig tot daadwerkelijke be[...] vordering van maatschappelijke wenschelijkheden of redelijk be[...] grepen nationale welvaart. De de[...] mocratie brengt geen algemee[...] belang bevorderend staatsman[...] maar in alles partijdig blijvende minderwaardigheid naar voren en naar boven, ongemoedelijke mas[...] klimmers, die bij besprekingen en stemmingen stelselmatig Jan Ra[...] ter wille zijn, al weten zij, dat z[...] daardoor schade doen aan he[...] land, of deszelfs toekomst zelfs in gevaar brengen.

En zoo brengt het democratisch[...] geworden volk in zijne „souverei[...] niteit" op den duur onherstelbar[...] schade toe aan eigen werkelijk[...] van ruimere of hoogere gemeen[...] schap onafscheidelijk, belang[...] het woelt, breekt af, teert op[...] verdoet en ontreddert om va[...] 's lands welvaart en het hoogere in de samenleving, ten slotte we[...] nig of niets over te laten. Wa[...] edele schoonheidszin, echte heili[...] ging des gemoeds en ware rede[...] lijkheid van oordeel zijn gee[...] zaken voor de democratie; die blijft veeleer bevorderlijk aan platheid en gemeenheid, aan om[...] koopbaarheid en onverschilligheid omtrent al het hoogere.

Dit alles te zeggen, zooals Bolland deed, zou wellicht nog zijn toeg[...] staan. Maar toen hij, naast zijn me[...] algemeene beschouwingen over de „democratie" en de verwording va[...] ons volk, tot besluit van zijn indru[...] wekkende rede de ware oorzake[...] van ons toenemende verderf op e[...] gebied der samenleving op een o[...] gewoon scherpe wijze belichtte e[...] hekelde, toen riep hij krachten i[...] het geweer, die zulks niet duldde[...]

Men luistere:

„Een groot en niet t[...] overzien aandeel aan de ontwrichting, vervuiling e[...]

Plutokraten en communisten zijn de gewilligste handlangers van het internationale jodendom en daarom de gevaarlijkste volksvijanden. De artikelenserie, die wij op deze pagina's publiceeren, legt hun rol in Frankrijk bloot. Hun drijven in Nederland leert men kennen uit de interessante brochure „Uit de Keuken van de O.Z.O.-commissie", waarvan nog een beperkt aantal exemplaren voorhanden is bij de Stichting „De Misthoorn", Prinsengracht 346, Amsterdam. Prijs f 0.25 per stuk.

ontreddering van de Europeesche samenleving onzer dagen, — het bedroeft mij, dat ik het zeggen moet — heeft boven en behalve de buitenlandsche vrijmetselarij, **of als macht er in, het internationale Jodendom,** dat reeds of juist in zijne rechtzinnigheid niet het lam te midden der wolven is geweest, waarvoor de Joodsche schriftgeleerden het hebben verklaard. In de middeleeuwen is de slavenhandel, in den nieuweren tijd de handel in meisjes in Joodsche handen geweest en het Poerimfeest, het groote Joodsche feest der wrake, kan ons doen bedenken, dat de Jood in het algemeen genomen van nature vinniger, ijverzuchtiger en wraakgieriger, kortom minder goedmoedig is dan wij. De Joodsche god is dan ook een god der wrake."

Bolland geeft dan vervolgens citaten uit de Joodsche schrift:

„Gij zult geen woeker nemen van uwen broeder, wel echter van den vreemde", (Deut. 23 : 10.) „Maar gedenk Jhwh uw god; want hij is het, die U kracht geeft, om vermogen te verwerven." (Dt. 8 : 18.) „Wacht u ervoor, met de bevolking van het land, waar gij binnenkomt, een verbond aan te gaan." (Ex. 34 : 12.) „Vraag mij slechts en ik geef u de volkeren ten erve, de einden der aarde tot bezit; gij zult ze verpletteren met ijzeren knots, als aarden vaten verbrijzelen." (Ps. 2 : 8-9) „Al de volken, die uw god Jhwh aan u overlevert, zult gij verslinden; verschoon ze niet." (Dt. 7 : 16.) „Geene genade verleenen." (Dt. 7 : 2.) „Geene ziel in het leven laten." (Dt. 20 : 16.) „Want volk en rijk, die u niet willen dienen, gaan te gronde; die volken zullen vast worden verwoest." (Jez. 60 : 12.) „Jhwh uw god heeft u gezegend, zooals hij u heeft toegezegd, zoodat gij aan vele volken leenen, maar zelf niet van hen leenen zult en over vele natiën zult heerschen, maar zij niet heerschen zullen over u." (Dt. 15 : 6.) „Het vermogen der gojim zult gij eten en pronken met hunne heerlijkheid." (Jez. 61 : 6.)

„In ons midden maakt hiervan de uitlegging vanzelf eene wereldheerschappij der Joodsche listigheid, waarmede vergeleken de woorden „dom als een gooi" spreekwoordelijk zijn. En op eene geheel eigenaardige wijze is de Joodsche goddelijke belofte waar gemaakt ook of juist door het vrijzinnige Jodendom, dat als internationaal Jodendom overal dezelfde trekken vertoont en in het maatschappelijk en staatkundige, in handel, beurs- en bankwezen, in dagbladpers, schouwburg en bioskoop, in arbeidsvergadering en volksvertegenwoordiging, tot eene, ten deele stillen en ten deele openlijken, doorslaanden invloed en overwegende macht is gekomen, maar die invloed en die macht niet heeft verworven zonder de spreekwoordelijk Joodsche volharding vol onbescheidenheid en listigheid.

G. J. P. J. Bolland.

„Gij wordt," aldus de Thalmoed met het oog op Hez. 31 : 34 „menschen genoemd, de andere volken heeten geen menschen maar vee." „De ziel der anderen", zoo leest men elders, „is afkomstig van den onreinen geest en daarom heeten zij varkens." Eigenlijk mag dan ook een „mensch" met ons geen gemeenschap houden. En heeft zich het internationale Jodendom, de Alliance Israélite Universelle, die het Groot Oosten van Parijs beheerschte, vooraan, met ons varkens niettemin bemoeid, dan is dat gebeurd tot vrijmaking des Jodendoms, dat is tot verwerving der aan de Joodsche geslepenheid toekomende wereldheerschappij; middel daartoe was allereerst der Joden **internationale geldmacht, die best te vereenigen is met een communistisch drijven naar onzen kant, met het maatschappelijk en staatkundig drijven naar opheffing van eigendom der gojim."**

Tot besluit mogen wij den lezer de volgende citaten uit Bolland's rede niet onthouden:

„Het souverein geworden maar onmondig gebleven volk moet worden opgevoed. Wie zal dit waarlijk verheffend, verhelderend en veredelend doen? Wie zal ronduit en stelselmatig en met goed gevolg onaangename waarheden zeggen tot oppermachtige bekrompenheid en domheid? De hebzuchtigen en eerzuchtigen, die door het volk vooruit en op den rug des volks omhoog willen? Volksleiders, volksredenaars, kunnen als mastklimmers niet edeler blijken dan de hovelingen van voorheen, die nog manieren hadden, en de platte gemeenheid van den gemeenen man moet de maatschappelijke en staatkundige leiding zijner leiders maken tot eene in haar wezen platte en gemeene, tot eene ongemanierde onwaarachtigheid; reeds de zoogenaamde beschaafde stand is veel te oppervlakkig en te ordinair, heeft veel te weinig geestelijke diepgang, om zich iets degelijks te laten bijbrengen, iets dat wezenlijk en op den duur verruimt, verrijkt en veredelt."

In de hierboven aangehaalde bewoordingen gaf Bolland in 1921 ons het beeld van de toenemende verwording onzer samenleving in dien tijd. Isaac Blümchen leert ons, zooals wij zullen zien, hoe het internationale jodendom volkomen erin is geslaagd, het Fransche volk, slechts weinige jaren later, in 1934, tot een weerlooze prooi van het joodsche streven te maken. Wanneer Bolland toen nog in ons midden had geleefd, dan zou hij zijn somberste toekomstbeeld verwezenlijkt hebben gezien. Dan zou hij met ons de schanddaden van ons godlooze, gezaglooze zgn. Christelijke bewind, onder joodschen dwang in vollen omvang hebben moeten dragen. Maar hij zou tevens den dageraad van den nieuwen tijd hebben zien gloren!

De strijd tegen die joodsche overheersching kon door ons Volk reeds toen niet meer succesvol worden gevoerd. Daartoe was het reeds te grof misleid, te zeer verscheurd, en te doelbewust van zijn rechten beroofd. Maar bovendien was het al te lang gewend aan rust en bezonken welvaart, te zeer ingesteld op een ongestoord voortbestaan, zoodat het bij voorkeur voor alles, wat dien rust dreigde te verstoren, de oogen sloot. Niets bracht dan ook zooveel politiek en geldelijk gewin als het zoo sluw toegepaste „Wel te rusten" van den plutocraten- en jodenvriend Colijn. Maar afgezien van onze innerlijke verzwakking en verderfelijke zelfgenoegzaamheid, waren onze „machthebbers" reeds dermate verknocht en onderworpen aan hunne joodsche lastgevers met hun streven naar de wereldmacht, dat onze strijd slechts als een onderdeel van een wereldstrijd kon worden beschouwd. Dien oorlog wenschte het wereldjodendom in zijn hoogmoedswaan. Dien oorlog hebben zij! En al moge het beste bloed in dezen strijd geofferd worden, wij danken de Voorzienigheid, dat deze strijd ons is opgelegd, omdat hij ons de bevrijding zal brengen van het bloeddorstig jodendom.

Laat thans Isaac Blümchen ons nader onderrichten, hoe geraffineerd en cynisch dit Jodendom zijn vernietigend werk verricht. Wij hebben van hem nog te leeren, hoe wij de joden radicaal uit onze samenleving verbannen moeten.

In het eerste hoofdstuk van zijn publicatie behandelt hij voornamelijk de joodsche overheersching in het Fransche onderwijs, van de Universiteit tot en met de lagere school. Hij schrijft als volgt:

„De Universiteit met haar corpora en haar programma's is in onze joodsche hand; de onbeduidendste leerboeken der lagere school zoowel als de imposantste voordrachten der faculteiten worden door ons gecensureerd. Op het Gymnasium zoowel als op de Technische Hoogeschool controleeren en beslissen onze menschen alles. Een groot deel van de uitgevers, die de schoolboeken uitgeven, zijn Joden, en de inheemsche leeraren, die werken om hun brood te verdienen, moeten zich schikken naar onzen wil. De heele Sorbonne is ons toegedaan. Wij hebben in Parijs een school voor Hooger Sociaal Onderwijs geopend, om aan de burgerjeugd „de moraal, de wijsbegeerte, de pedagogiek, de sociologie en de journalistiek" en alles wat het openbare leven raakt, te onderwijzen. De bestuurders, met een generaal, die den veelbelovenden naam Bazaine draagt, heeten Théodore Reinach en Bernard; de raad van bestuur omvat onze Joden Eugéne Sec, Félix Alcan, Dick May (Jodin, algemeen secretaresse), Diehl, Durkheim, Joseph Reinach en Félix Michel.

De leeraren met enkele inboorlingen, wier blinde gehoorzaamheid ons verzekerd is, heeten Théodore Reinach, Léon, Friedel, Cruppi-Crémieux, Dwelshauvers, Hadamard, Brunschwig, Milhaud, Meyerson, Blaringhem, Rosenthal, Lévy-Wogue, Gaston-Raphaël, C. Bloch, G. Bloch, Hauser, Mantoux, Moch, Worms, Yakchtich, Weyll-Raynal, Lévy-Schneider, Bergmann, Zimmermann, Rouff, Léon Cahen, Caspar, Georges-Cahen, Bash, Mandach, Boas-Boasson, Mortier, Bluysen, Elie May, Edmon Bloch, enz.

Allen vervullen bovendien belangrijke functies en invloedrijke posten bij de Universiteit of bij de betreffende Ministeries.

En nù hebben wij van de Sorbonne een ghetto gemaakt en van de Universiteit en van de groote Fransche onderwijsinrichtingen: evenzoovele ghetto's!

In het ghetto voor Hooger Sociaal Onderwijs leeren de jonge Franschen uit de gezeten of rijke klasse te denken, het openbare leven te leven, hun denkwijze te

BOEZEMVRIENDEN
Leon Blum, een der joden, die Frankrijk naar den ondergang geleid heeft, met zijn Britschen rasgenoot en toenmaligen collega Levy, die het nog niet zoo ver gebracht heeft

richten, hun erfelijke instincten te onderdrukken voor den joodschen wil, zich te oefenen in de eenige rol, waarop wij goedvinden, dat zij zich toeleggen: de rol van ijverige dienaars, van volwaardige knechten Israëls.

Maar onze jonge joden hebben altijd voorrang. Wanneer Lévy-Brühl, bij het presideeren van de jury voor philosophie, de diploma's uitreikt in de Sorbonne, dan noemt hij eerst de leerlingen Abraham, Durkheim, Fligenheimer, Gintzberg, Israël, Lambrecht, Kaploren, Lipmann, Guttmann en Spaier. Dan volgen de inboorlingen.

Onze Joseph Reinach is vice-president van de commissie voor het leger. De commissie, die belast is met het doorzoeken van de archieven der Revolutie en de commissie, die tot taak heeft de diplomatieke documenten van het Tweede Keizerrijk te onderzoeken en de oorzaken van den Fransch-Duitschen oorlog te belichten, hebben Joseph Reinach aan het hoofd. Alle militaire geheimen, alle historische dossiers zijn ter beschikking van Joseph Reinach.

Op het Onderwijscongres stelt Théodore Reinach voor om inboorlingen-gezinshoofden van hun burgerlijke en politieke rechten vervallen te verklaren en hen onteerende straffen op te leggen, wanneer zij hun kinderen niet brengen naar den onderwijzer, die Israëls goedkeuring heeft. Théodore Reinach neemt de moeite kleine „Traités de grammaire" (spraakkunstoefeningen) op schrift te stellen om de Franschen hun eigen taal te leeren. En Joseph Reinach tenslotte deelt de lezers van de „Matin" mede, (naast Blum, Porco-Rico, Weyll en Sauerschwein) dat Corneille de schrijver is van de „Phèdre"!

Wij hadden, bij die onderscheidene rollen, nog veel meer van de onzen kunnen gebruiken; wij hebben Herr's aan de kweekscholen, Carvalko's aan de Technische School, Bloch's, Cahen's en Lévy's op alle posten van middelbaar onderwijs. Maar wij dachten eraan, dat wij overal den naam Reinach moesten herhalen, den naam, waarop bij verschillende gelegenheden zooveel smaad geworpen is. Naar de mate der onbeschoftheid, die de Fransche inboorlingen toen aan den dag legden, moeten wij hen vernederen, ja, doen knielen voor de joodsche familie, die zij durfden bevuilen.

Wanneer onze joodsche geleerden de inboorlingen van Frankrijk Fransch hebben geleerd, dan zullen wij hen nog Hebreeuwsch en Jiddisch leeren. Want de overwonnenen moeten de taal van den overwinnaar spreken.

Het voorstel daartoe is met overtuigende kracht gedaan door de „Univers Israélite" en door de „Echo Sioniste" in October 1912: „Het Hebreeuwsch is een klassieke taal, even voornaam als het Grieksch; de Republiek moet het staats-examen Hebreeuwsch-Latijn in het leven roepen, waar de candidaten als teksten Jesaja en de Spreuken zouden kunnen kiezen. Dat onderwijs zou onzen rabbijnen in de provincie loonenden arbeid verschaffen.

Overigens is het logisch, dat wij den Franschen onze taal leeren, zooals zij hun taal aan de Annamieten en de bewoners van Madagascar leeren.

....

De vervulling van onze doelstellingen zou een onaangename vertraging ondergaan, wanneer de joden uit Duitschland, Rusland, Roemenië en de Levant verplicht waren Fransch te leeren, voordat zij genaturaliseerd werden en de rechten van Fransch burger verkregen. Het is voor ons noodig, dat zij terstond beschermd worden tegen een uitdrijving, en terstond kiezers worden, kiesbaar en beroepbaar voor de eerste functies van het land.

Daarom hebben wij in de directie van de „Sûreté générale" (algemeene veiligheidsdienst) als chef van den dienst der domicilieverklaringen, verblijfspassen, en vestigingsvergunningen onzen Grümbach geplaatst, zorgvuldig uitgezocht door de „Alliance Israélite."

Voor de Joden, en voor de Joden alléén accepteeren het Tribunaal en het Parket, als voldoend identiteitsstuk, dat iedere verklaring van den burgerlijken stand vervangt, een „acte de notoriété" (verklaring van algemeene bekendheid), opgesteld door een willekeurigen rabbijn en gecertifiëerd door zeven van onze broeders. Op die manier kunnen onze Joden bij hun aankomst den naam aannemen, die hun goeddunkt, hun verleden, hun veroordeelingen en de redenen waarom zij toevlucht zoeken in Frankrijk, verbergen. Het Parket gaat zoover, dat het de Joden en de Joden alléén, ontslaat van iedere legalisatie der stukken, die zij zoo vriendelijk zijn te voorschijn te brengen. Een rabbijnenhandteekening van iemand, die zelfs niet hoeft te bewijzen, dat hij rabbijn is, is een talisman, waarvoor alles buigt.

Dat is de oorzaak, waardoor wij in Parijs een leger hebben kunnen vormen van vijftigduizend Joden, die geen Fransch kennen, maar Fransch burger zijn.

Wij eischen, dat voor de volgende generatie het Hebreeuwsch een officieele taal van Frankrijk wordt, ten minste op gelijken voet gesteld met het inheemsche dialect.

In een proefschrift, dat goedgekeurd werd door de Sorbonne en ingeleid door den heer Andles, hoogleeraar in de faculteit der letteren van Parijs, heeft onze Dr. Pinès genoegzaam vastgesteld, dat het Jiddisch een „literaire" taal is, helgeen hij illustreerde met onze schrijvers, die „de steenen van den weg der ballingschap omvormden tot diamanten", en zeker waardig naast het Fransche jargon te staan. De Sorbonne heeft onzen Pinès tot doctor in de letteren benoemd als aansluiting op zijn betoog."

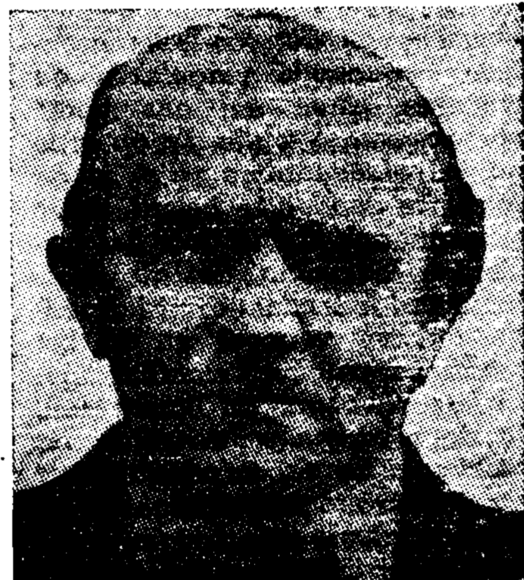
Uit de enkele hierboven door Blümchen gedane openbaringen wordt reeds bewezen, hoe de gruwelijke en bloeddorstige levensleer door den Talmud en hun andere geschriften den joden voorgeschreven, onafscheidelijk is gebleken van hun wezen en door hen in onverminderde mate wordt toegepast. Hoe de joden zich ook mogen kronkelen of wenden, en onverschillig waar zij zich ter wereld ook bevinden, de Talmud beheerscht het joodsche denken, omdat die Talmud de weergave is van den waren joodschen aard.

In een volgend artikel zal Blümchen ons leeren, hoe de in Frankrijk neergestreken Joden, nauwgezet naar de richtlijnen van hun Talmud, het volk, dat hun gastvrijheid bood, hebben leeggeplunderd en hebben uitgezogen.

Np.

Eén der joden Bloch was eigenaar van de krant „Gazette du Franc et des Nations", waarmee hij uitgebreide zwendelzaken dreef. Meer dan 60 parlementsleden waren voor een totaal van 100 millioen francs bij zijn zaken betrokken.

Salomon Grümbach stamt uit den Elzas. Hij was lid van het parlement, waar zijn slijmerige redevoeringen zelfs velen Franschen te bar werden.

Lang nadat Ned. Indië gevallen was, waagde de gevluchte koningin Wilhelmina het nog vanuit een bomvrije kelder in Londen de resten der verslagen Nederlandsche troepen tot verder verzet op te hitsen.

EEN KONINKLIJK GEBAAR

Wilt U de toekomst kennen? *)

Nostradamus zal ze U openbaren!

EEN van de zegeningen van den democratischen tijd is altijd de waarzeggerij geweest, zij het dan ook, dat het begrip waarzegger, resp. waarzegster, langzamerhand een eenigszins ongunstigen bijsmaak verwierf, doordat sommige, volkomen van romantiek en drang naar hooger weten gespeende lieden zich veroorloofden in woord en geschrift de betrokken personen te ridiculiseeren en zich min of meer laatdunkend over hun edel beroep uit te laten.

Intusschen is aan dezen drang naar illusoir hou-vast mede door het verwijderen van bepaalde advertenties uit de pers, eenigszins paal en perk gesteld.

Illusies.... dat is het, waarbij de stervende wereld leefde, en waarbij zij in haar stervensuur nog leeft. Illusies zonder tal en zonder grond, hol en voos als de oude wereld zelve.

Zij was zoo'n wezenlijk bestanddeel van den flodderigen opschik van democratie en schijnchristelijkheid, zoo'n onontbeerlijk ornament van het benepen klein-burgerlijk bestaan — die waarzeggerij, die schijn-profetie en die waan-astrologie. Zij was zoo waardevol voor kleine menschjes, die graag gróót willen doen, maar in hun hart zoo'n angst hebben voor leven en dood.

Stapels boeken en brochures zijn er in den ouden tijd op de markt geworpen, waarin voor luttele centen de weg naar de oplossing van het eeuwige raadsel van leven en dood werd gewezen. Grijp de kans, gij kleine burgerman! Lees mijn boek, waardoor ik u de vreugden der alwetenschap deelachtig doe worden! De deinende strijd van uw aardsch bestaan heeft u geen bevrediging geschonken; gij meent, dat er iets mooiers, iets beters, iets goddelijkers moet zijn dan de leugen en het bedrog, de haat en de waanzin van deze wereld. Uw godsdienst heeft u niet verder geholpen. Diep in uw hart lacht ge om de naïeveteit va nuw dominee of pastoor en zijn schijnvrome kudde. Ge zoekt een houvast: hier is het, mijn boek, mijn brochure, mijn advies!

Dat was het judaïsme van de aan illusies zoo rijke, maar aan reëele geestelijke waarden zoo arme wereld van het verleden. Vereenigingen, sectes, broederschappen, „bewegingen" verrezen als paddestoelen uit den grond, „leiders" en „profeten" dienden zich en masse aan bij het volk, en de een werkte met koffiedik en glazen bollen, de ander met kampen en houseparties, maar allen hadden zij dit éene gemeen: dat zij het volk, de stuurlooze, maar zoekende massa, van de eene illusie in de andere stortten zonder een basis voor een gezond en krachtig leven te scheppen. De eene „profeet" hield het enkele maanden vol, een andere jaren, sommigen eeuwen, maar eens zullen zij allen weer vergeten zijn en het stof van den jagenden wereldwind zal hun namen hebben uitgewischt voor de nageslachten.

Er is een nieuwe tijd aangebroken. Een nieuwe wereld wordt gebouwd, door nieuwe menschen, menschen met een nieuw geloof. Zij hebben gebroken met alle wereldvreemde waanwijsheid van theosofie en anthroposofie, met alle onvervulde en niet te vervullen illusies, die slechts ten doel hebben den mensch af te leiden van zijn taak in dit, aardsche leven en zijn plaats in deze, aardsche maatschappij. Wij, nieuwe menschen, zijn de bewuste dragers van een nieuwe wereldbeschouwing, hetgeen wil zeggen, dat wij onze eigen profeet zijn en de alleenige bouwers van ons eigen leven. Wij hebben geen illusie noodig om ons staande te houden in „een wereld van zonde en tranen" en ons leven voort te sleepen van den eenen dag in den anderen. Ons hoeft geen „beter en schooner leven na den dood" beloofd te worden om dit leven voor ons noode aanvaardbaar te maken. Integendeel, wij aanvaarden allereerst dit leven, met zijn klei en modder, maar ook met zijn wijde perspektieven, zijn grootschheid en schoonheid. En met de wetenschap, dat wij kinderen Gods zijn, bouwen wij dit ons aardsche leven, trachten het te maken tot een symphonie van goddelijke zuiverheid. Dat wij daarbij de toekomst zouden moeten kennen, „ontsluierd" door een vette madame achter de kaarten of een avonturier met de pen — het is gewoon belachelijk! Godskinderen, bewuste dragers van de hoogste waarden, die het aardsche leven kent, vinden zèlf hun éigen weg — óók in de „sombere" toekomst — en zij zullen niet dwalen.

Het spijt ons, dat een uitgever en een schrijver gemeend hebben in den jare 1942 het doovend vuur van den voorspellingswaanzin eener voorbije aera te moeten oprakelen, ten einde den volke aan de hand van zgn. „voorspellingen" van den heer Nostradamus (1558) een hart onder den riem te steken aangaande den uitslag van dezen oorlog. Wij nationaalsocialisten hebben Nostradamus niet noodig, om te weten hoe deze oorlog zal eindigen! En zéker niet meneer A. de Tombre, die ons daar haarfijn de verzen van den profeet uit het oud-Fransch vertaalt. Onze vakbroeder van „Storm" heeft reeds zijn misprijzend oordeel geveld over dezen vorm van tekstvervalsching en wij achten het niet noodig hier een opsomming te geven van de werkelijk lachwekkende vertalingen, die ten beste zijn gegeven. Wie een genoegelijken avond wil beleven, kan zich dien met dit werkje ongetwijfeld verschaffen. Overigens is het geval een zóó waardig monument der christelijk-democratische „letterkunde", dat wij ons afvragen, hoe men in 's hemelsnaam het kostbare papier er voor beschikbaar heeft kunnen stellen. En wij spreken de hoop uit, dat de bevoegde instanties in de toekomst zullen weten te bewerken, dat dergelijke geschriften, die géén propaganda zijn voor het nationaalsocialisme, maar wel de levensvreemde hokjeskliek van vroeger kunnen behagen, ons volk bespaard blijven!

*) Staat onze toekomst vast? Voorspellingen van Nostradamus uit het jaar 1558 over het verloop van den huidigen oorlog. Uitgave Hijman, Stenfert Kroese & v. d. Zande Arnhem, 1942.

Nieuwe vergadermethodes

Over Roomsche dwingelandij en ergerlijk papiermisbruik

De pastoor van Sittard heeft er iets op gevonden om zijn volgelingen ongestoord te kunnen onderrichten in de leer der bisschoppen en wat daarmee annex is. Hij belegt bijeenkomsten in de kerk en reikt tot dat doel toegangskaarten uit, die voorzien zijn van naam en adres en van een nummer. Door deze wel zeer ongebruikelijke wijze om tot kerkbezoek aan te moedigen heeft Zijn Eerwaarde een perfecte controle over zijn volgelingen. Hij hoeft de telkenmale ingeleverde strookjes der toegangskaarten maar na te kijken om nauwkeurig te weten, welke zijner discipelen het gewaagd heeft de diensten te verzuimen. Bij dezulken kan hij dan alle machten van hel en vagevuur in het geweer roepen om ze klein te krijgen. Dat zijn zoo onze manieren, weet u. Het wil ons toeschijnen, dat deze methoden doen denken aan een vorm van slavernij, zooals de heeren Roomsche geestelijken zich waarschijnlijk in hun ergste nachtmerries van het nationaalsocialisme niet hebben voorgesteld. En dan willen de bisschoppen nog spreken van vrijheidsberooving! Het instituut Roomsche kerk heeft te allen tijde de meest markante voorbeelden van vrijheidsberooving gegeven en zij geeft dat, blijkens het bovenstaande nog. Hopenlijk wordt ons dit thema dus in een eventueel volgenden herderlijken brief bespaard.

Er is nog een andere zijde aan deze aangelegenheid. Een ieder weet, dat het papier schaarsch is. Kranten en tijdschriften, uitgevers en drukkers moeten zich steeds weer de grootste beperkingen opleggen en kunnen slechts door bewonderenswaardige vakmanskunst de vele moeilijkheden, die zulks met zich mee brengt, overwinnen. Maar meneer pastoor van Sittard strooit zijn uitnoodigingen en zijn toegangskaarten, waarmede hij zijn kudde gevangen houdt, rond, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Het lijkt ons zoo, dat wanneer de betrokken secretaris-generaal van meening is, dat voor deze dwingelandij noodzakelijk een papiertoewijzing moet worden verleend, de hoeveelheid tractaatjes e.d., die de kerk nog altijd verslindt, beperkt dient te worden. Het gaat niet aan, dat de Nederlandsche bedrijven zich de grootste offers moeten getroosten, terwijl de Roomsche Kerk met papier smijt! Deze toestand eischt dringend herziening en wij verwachten, dat de bevoegde instanties hier de gewenschte stappen zullen ondernemen.

Godsdienstige Ontwikkelingsweek
VOOR GEHUWDEN

1729 №

NAAM: ....

ADRES: ....

SLUITINGSSAMENKOMST

BEWIJS VAN TOEGANG
voor de 5e samenkomst
№

BEWIJS VAN TOEGANG
voor de 4e samenkomst
№

BEWIJS VAN TOEGANG
voor de 3e samenkomst
№

BEWIJS VAN TOEGANG
voor de 2e samenkomst
№

BEWIJS VAN TOEGANG
voor de 1e samenkomst
№

UITNOODIGING

TOT DE GEZINSWEEK

van 9 t.m. 15 Maart a.s. te Sittard (Stad)

Voor de Mannen: Van **Maandag 9** tot en met **Vrijdag 13 Maart**, iederen avond om **half acht**, Lof met Preek **in de Parochiekerk.**

Voor die mannen, die 's avonds verhinderd zijn, is **iederen morgen om 10 uur** de Preek i.d. **St. Michielskerk.**

Dus Mannen: MAANDAGAVOND 9 MAART om half acht present. Indien ge 's avonds niet kunt, dan **DINSDAGMORGEN** om **10** uur present.

En zoo iederen dag t.m. Vrijdag c.q. Zaterdagochtend

Men wordt dringend verzocht bij de Preek op **iederen dag** en bij de Sluitingsplechtigheid de **Contrôlekaart mede te brengen** en bij den ingang der Kerk de betreffende strook **af te geven.** (Voor de vrouwen de GROENE kaart en voor de mannen de GELE kaart).

Namens de Katholieke Aktie van Sittard (Stad)
De PASTOOR-DEKEN

DRUK VAN HAMERS & HABETS, SITTARD

Het eerste en laatste deel van de invitatie van meneer pastoor te Sittard, waarbij de gehuwde mannen en vrouwen (op verschillende uren) ter kerke worden bevolen.

BIJ DE OPENING VAN HET KUNSTHUIS

Men schrijft ons:

OP den eersten lentedag van dit jaar opende Prof. Dr. T. Goedewaagen het Nederlandsche Kunsthuis, dat gevestigd is in het pand Rokin 56 te Amsterdam.

Ofschoon ik een groot bewonderaar ben van het initiatief, dat in alle opzichten van het Departement van Volksvoorlichting en Kunsten uitgaat, kan ik het departement geen geluk wenschen met de oprichting van deze, zijn jongste afdeeling.

Het was in den duffen democratischen tijd onmogelijk om in dergelijke gevallen openlijk kritiek uit te oefenen: het regeeringskasteel stond in een doodloopend slop, bewoond door louter vleiers en kruipers. Het nationaalsocialisme wil echter frisch blijven, e i s c h t zelfs gezonde kritiek en daar is in dit geval reden voor.

Ik weet, dat noch de heeren Goedewaagen of Gerdes, noch Van Anrooy of Wienecke schuld hebben aan den foutieven opzet van dit kunsthuis, een opzet, die getuigt van een volslagen gemis aan begrip van wat er noodig is voor een waarachtigen kunsthandel. Maar als wij lezen van de verdere plannen, die Prof. Goedewaagen met deze zaak heeft, en die vèr uitgaan boven de gewone handelsbemoeiingen, dan slaat de schrik ons om 't hart: dat zal helaas, op deze wijze aangepakt, op veel teleurstellingen uitloopen. De secr.-generaal wil er n.l. een bemiddelingsbureau voor kunstopdrachten aan verbinden; Rijks- en gemeente-instanties zullen er moeten komen kijken, evenals de leiders van fabrieken en schoolklassen Het moet de kitsch bestrijden, daadwerkelijk en door voorlichting, het moet het volk opvoeden en tentoonstellingen organiseeren van ontwerpen van werkplaatsen, arbeiderswoningen, enz. en het zal schilder- en beeldhouwkunst laten zien, aangewend in openbare gebouwen, werkplaatsen, arbeiderswoningen e. d., het zal.... Doch laat ik eerst even dit gedeelte van het uitgebreide programma nagaan.

Daar is in de eerste plaats het uiterlijk van de zaak, die deze machtige functies, diep ingrijpend in het verkommerde burgermanskunstbegrip van 99 pct. der Nederlanders, op zich heeft genomen. Wij zien een banale winkelpui met twee toonvensters en een conisch toeloopend portiekje in het midden en étalages à la Hoyng of Focke & Meltzer met 'n vaas, 'n lap en een bord.

Ten tweede: Waar wil men de scholen en de afgevaardigden van Rijk en gemeente-instanties ontvangen? De vloeroppervlakte wordt grootendeels ingenomen door toontafels en vitrines en de benedenruimte hinderlijk onderbroken door een paar trapjes. Ook verderop weer datzelfde trappengedoe en nergens ruimte en lucht. En het eerste wat kunst noodig heeft is wijdheid, grootschheid van omgeving, om nog niet eens te spreken van de ruimte, die noodig is bij het groepsgewijs rondleiden van bezoekers.

Zoo de keuze van het huis al niet ongedaan te maken ware (want het representatieve karakter en de hooge doelstelling eischen b.v. een deftig grachtenhuis en zeker géén winkelhuis) dan had de inrichting toch wel stijlvoller kunnen zijn. Ik wil niets zeggen van de geexposeerde werken, want ik weet hoe de „worteltjes boven" alle plannen van het departement saboteeren en ook, dat materiaalgebrek menig kunstenaar het onmogelijk maakte in te zenden, maar de aanwezige voorwerpen waren toch zeker beter op te stellen geweest: niet zoo vrouwelijk-winkelachtig, quasi aanlokkelijk door elkaar gepoot. Men had keramiek, beeldhouwwerk, weefwerk en edelsmeedwerk gescheiden moeten opstellen; stijlvol en rustig, maar niet met den F r a n s c h e n slag (in alle beteekenissen van 't woord) dooreengeplaatst. Ook voor zoo'n gewenschte opstelling is ruimte, veel ruimte noodig.

Maar toch is dit alles bijzaak; het meest opvallende was gelegen in de navolgende zinsnede van Prof. Goedewaagen's woorden:

„Daarnaast heeft het kunsthuis nog een andere taak: de kunst tot de volksgemeenschap te brengen, tot héél de volksgemeenschap en niet alleen in de smaakvolle woningen der bevoorrechten. Dit kunsthuis moet op haar wijze ons volk opvoeden, het leiden naar een toekomst der beeldende kunsten."

En hier is de doelstelling wel héél veel grooter dan ooit door dit kunsthuis bereikbaar is. Hier zal weer „Mevrouw" komen en ze zal eindeloos zeuren over een potje, ze zal met haar vriendin terugkomen en naderhand in de Bijenkorf „'n veel snoeziger pulletje" vinden „en nog eenvijftig goedkooper óók, zeg", waarop 's avonds haar echtgenoot zal repliceeren, dat ze bij dat proletendom van N.S.B.-ers is gaan kijken en Mevrouw zich uit laat leggen in wat voor soort zaak zij in haar onnoozelheid verzeild geraakt was.... Maar de arbeider, de middenstander, de ambtenaar, kortom 80 pct. der Amsterdammers zullen dezen drempel nimmer overschrijden. De Fransche Bazar en, als ze iets „èrg moois" willen hebben, de Bijenkorf b l i j v e n hùn leveranciers van knulligen kameropschik, waarvan ze nooit genoeg krijgen al puilt de rommel het huis uit

Aan het slot zegt Prof. Goedewaagen zeer kernachtig: „Het leven wordt hard en wintersch in deze gewesten. Wij moeten alles zelf doen. Ons volk moet zich zelf een omgeving maken, waarin het leven en arbeiden kan...."

En ik voeg daaraan toe, dat men in den winter méér heeft aan één degelijke winterjas dan aan tien flodderjassen. In onze huizen moeten g o e d e d i n g e n zijn, desnoods weinige, want de rest is verkwist geld, maar tenminste g o e d e. Lang genoeg is de arbeider de dupe geweest van den joodschen of verjoodschten winkel, die den soberen Nederlander van voorheen tot een opzichtigen clown maakte en zijn rustige woning tot een bonte woestijntent vol bazar-klatergoud. Maar met geen stok krijgen we den burger op Rokin 56: hij dùrft er niet eens in.

Neen, willen wij in den nationaalsocialistischen staat geestelijken adel bereiken voor het geheele volk, willen wij arbeider en kleinen burger opheffen uit den ellendigen Kitsch, die hem geestelijk neerhaalt (hetgeen joodsche opzet was) dan moeten wij hem niet vragen tot ons te komen, *maar wij moeten met onze kunst naar hem toekomen.* In zijn eigen woonwijken moeten wij hem opzoeken. Zonder dat hij ervoor behoeft te loopen, moet hij de voorbeelden kunnen zien van wat kunstenaars maken en dat tegen prijzen die hij besteden kan. En de nationaalsocialistische kunstenaar zal zeker een deel van zijn arbeid tegen lagen prijs willen geven aan zijn schraalbeurzigen volksgenoot, omdat hij weet daarmee een leven mooier te maken. In verschillende stadswijken zouden woningen gehuurd kunnen worden. Woningen, die niet uitgebroken en mooi gemaakt zijn, maar twee onvervormde kamers, zooals ieder ze gemeenlijk heeft in onzen fraaien(?) eigenbouw. Eén kamer, zooals zij gewoonlijk is, dus als afschrikwekkend voorbeeld, en de andere zooals zij wordt, wanneer het prullerige is verwijderd en met geringe kosten artistieke, eenvoudige en smaakvolle veranderingen zijn aangebracht, zoo mogelijk met gebruikmaking van het oude. Men moet laten zien, wat met een goede lamp, een paar etsen aan den muur, een praktische ruimte-indeeling, een gezelligen zit, kortom, wat met *sobere* middelen te bereiken is en dat dit veel mooier is dan al het pluche, moquette, goud en old-finish van de geheele wereld bij elkaar, omdat wij terugkeeren tot den *Germaanschen eenvoud.*

Daarbij voorlichting: werkteekeningen en adviezen voor het zelfvervaardigen of veranderen van meubels, kostenberekeningen en bemiddeling tusschen fabrikant, kunstenaar of ambachtsman eenerzijds en den arbeider/kooper van den nieuwen tijd anderzijds.

Ziet, dan ontstaat er iets, dat voorbeeldig is en waar meer behoefte aan is dan aan een kunstwinkel, waarvan er reeds te veel bestaan. Onze meubelontwerpers, kunstnijveraars, architecten, schilders en vele anderen, staan te popelen om ons volk te helpen, nu het eindelijk uit den ban der vervloekte joodsche smaakbedervers wordt verlost. Ook zij zouden bij een initiatief als het hierboven geopperde ten zeerste gebaat zijn; een groot gedeelte van de overvloedige massa der kunstenaars zou hier eveneens productief werk kunnen vinden.

„Eer gaat een kemel door het oog van een naald dan een arme door den eerste-klas ingang"

In Haarlem prijkt aan de Kamperlaan het bekende Roomsche Ziekenhuis, de „Maria-stichting". Deze instelling geeft dagelijks een merkwaardig staaltje ten beste van de praktijk der christelijke naastenliefde en de gelijkheid aller menschen voor God.

De Mariastichting heeft n.l. twee ingangen: een hoofdingang, waarboven een groot kruis en een Madonna-met-kind den bezoekers vriendelijk verwelkomen en een andere, veel nederiger ingang, die gespeend is van alle versiering. U begrijpt het reeds: door den hoofdingang mogen de e e r s t e - k l a s bezoekers naar binnen, door de „achterpoort" moeten de „gewone", neen de mindere derde-klas bezoekers het gebouw betreden. Het is de zgn. „ingang voor leveranciers".

De strenge winter heeft bij deze Mariastichting eenige merkwaardige gevolgen veroorzaakt, waarbij de roomsche barmhartigheid gelegenheid kreeg zich in al haar grootschheid en mildheid te openbaren.

Gedurende de felle koude n.l. mochten de eerste-klas bezoekers op normale wijze door den hoofdingang het gebouw binnengaan, waarna zij in de ruime, behaaglijk verwarmde hal op gemakkelijke banken konden wachten totdat het bezoekuur was aangebroken. De derde-klassers echter, deze proletariërs, deze verworpenen der aarde, moesten buiten in vorst en sneeuw blijven hunkeren. Een dik touw was gespannen voor den ingang, opdat zij toch maar goed zouden voelen, hòe weinig zij van het vee op de markten verschillen.

Ja, het is wel een grootsche en vooral een christelijke gedachte de geloovigen naar de mate van hun welstand in klassen in te deelen. Zei niet Christus, dat eer een kemel door het oog van een naald gaat, dan een rijke door de hemelpoort? Welnu, geef dien rijke dan toch bij zijn aardsch bestaan een vergoeding voor zijn later gemis: geef hem een surrogaat-hemelpoort, een eerste-klasse poort, en accentueer zijn bevoorrechting door den arme ernaast te zetten, wachtend om in te gaan in het huis der barmhartigheid....

Hoe schoon! Hoe verheven! Hoe.... roomsch!

MEDEDEELING

Teneinde bestaande misverstanden uit den weg te ruimen, wijzen wij er hierbij op, dat „De Misthoorn" g e e n v e r b o d e n l e c t u u r is voor leden der N.S.B. Er is geen enkele beschikking, van welken aard ook, van het Hoofdkwartier der Beweging uitgegaan, die den leden verbiedt „De Misthoorn" te koopen of erop geabonneerd te zijn.

Een Brokkelige Zuilen-Geschiedenis

Merkwaardige Roomsche onderwijs-geluiden

DE Nederlandsche wet erkent nu eenmaal naast het openbaar het confessioneel onderwijs. De structuur der wet kan zelfs zoodanig genoemd worden, dat zij indirect het bestaan van drie onderwijs-organisaties erkent: de openbare, de prot.-christelijke en de roomsch-katholieke. Het wordt mogelijk geacht, dat deze drie „zuilen" op federatieven grondslag samenwerken, waar het de gemeenschappelijke belangen betreft. Afzonderlijke acties van elk hunner, gericht op bepaalde paedagogische doeleinden, die weer voortvloeien uit het nastreven van bepaalde idealen, zijn daarbij eveneens toegelaten. Dat alles is bekend en aanvaard.

Nu oordeelt „De Nieuwe Eeuw" van 12-3-1942 in haar artikel: „Eenheid in de Onderwijswereld?", dat deze „drie-eenheid" over de heele linie in beginsel „als de eenig juiste, maar ook als de eenig mogelijke grondslag voor een duurzaam en vruchtbaar algemeen samengaan van alle Nederlandsche onderwijzers, waar het de gemeenschappelijke belangen van onderwijs en onderwijzer geldt en waarbij het behoud van elks paedagogische vrijheid, zoals die verankerd ligt in onze Grondwet en in onze Onderwijswet, buiten kijf wordt gesteld" moet worden beschouwd.

Wij zijn echter een geheel andere meening toegedaan, in zooverre wij van oordeel zijn, dat niet het erkennen en handhaven, maar het verwerpen der drie befaamde „zuilen" die „eenig mogelijke grondslag", enz. is. Weg met de fatale volkssloopende gespletenheid! De secretaris-generaal van het depart. van O. W. en K. drukt zich uiteraard en weliswaar in zijn „Voorwoord" in nr. 1 van het departementale tijdschrift „Opvoeding, Wetenschap en Kultuurbescherming" voorzichtiger en in meer bedekte termen uit, maar zijn woorden zijn tenslotte duidelijk genoeg om de richting zijner sympathie aan te kunnen geven: „De veelheid van bladen en tijdschriften, die thans om redenen van economische aard moet verdwijnen, is een duidelijke weerspiegeling van de rijkdom en veelsoortigheid, maar tegelijkertijd van de gespletenheid van ons onderwijs. Zonder aan de verdiensten van ons onderwijs- en opvoedingssysteem in het minst te kort te doen, mag ik vaststellen, dat daarbij in veel opzichten het volkseigene heeft moeten achterstaan bij het groepseigene. Ons tijdschrift wil, als drager van de politiek van het departement, dit volkseigene, het gemeenschappelijke in de verscheidenheid, het algemeen-Nederlandse in de veelvuldigheid van aspecten, de opvoeder tot Nederlander bewust trachten te stimuleren. In een tijd als deze is dat meer dan ooit noodig. Wij Nederlanders zijn verdeeld en verscheurd. Niet alleen op politiek gebied."

Gelijk bekend hebben de roomsche onderwijsorganen eenparig besloten niet meer te verschijnen, omdat zij wars zijn van samenwerking met het Nederlandsch Verbond van Journalisten. Blijkbaar is nu de oude Nieuwe Eeuw uit Helmond de spreekbuis van het katholieke particularisme geworden, dat er zeer behoedzaam — om niet opvallend te werk te gaan — maar stevig op uit is, om te bouwen aan de drie zuilen. Hier moet de boom niet gered worden door de wiggen er uit te rukken, maar die moeten er juist met vereende krachten dieper ingedreven worden. Dat is de toeleg! Dat is het ideaal, dat is Gods „eigen", d.w.z. ondergeschoven wil! Het zou alles goed en wel, het zou zeer grondwettelijk en schôon zijn, zoo denkt „De Nieuwe Eeuw" in de stilte haars harten, als die drie-eenheid nu maar een feit was! Als zij aan het opsommen slaat van alles wat er nog gebeuren moet eer die eenheid er is, dan voelen wij den weemoed in haar hart.

Vooreerst zullen N.O.G. en „Bond" moeten samengaan. Het werkblad bedoelt het Ned. Onderwijzersgemeenschap, dat aangesloten is bij het Alg. Ned. Onderwijzers Verbond en „Het Schoolblad" uitgeeft en den Bond van Ned. Onderwijzers, die aangesloten is bij het N.V.V. en „De Bode" uitgeeft. De genoemde bladen: „Schoolblad" en „Bode" zullen tot fusie moeten komen, om verdere verschijning mogelijk te maken. En dat in de pas benoemde onderwijscommissie, die rapport heeft uit te brengen betreffende het per 1 September e.k. in te voeren achtste leerjaar op de L.S. vertegenwoordigers van het Alg. Ned.Onderwijzers Verbond, den Bond van Ned. Onderwijzers, de prot.-christelijke onderwijs organisatie, de r.k. onderwijzersorganisatie en het Instituut voor Individueel Onderwijs zitting hebben, getuigt ook weer van de diversiteit der pluimage, waarin de kinderen van ons volk nog altijd worden gestoken.

Uit deze preciseering blijkt onmiddellijk, dat de zaken op het gebied van het openbaar en „neutraal" (lees: rood, of rose, of erger) onderwijs bij lange niet zoo simplistisch zijn als „De Nieuwe Eeuw" het voorstelt, — al heeft zij dan ook op de tegenstelling wit-rood gewezen — daar hier feitelijk vier en geen twee organisaties een woordje willen meepraten, welk getal nog gemakkelijk te vermeerderen zou zijn, wanneer naast het L.O. het B.L.O., het V.L.O. en het U.L.O. in beschouwing zouden genomen worden.

Ook de tweede zuil bestaat nog niet, omdat de Christelijken het niet eens zijn. Van confessioneele zijde verschijnen nog altijd de organen, verschenen althans nog in de eerste maanden van dit jaar: „Christelijk Schoolblad", Onze Vacatures", „De Christelijke Kweekschool", „Paedagogisch Tijdschrift voor het Christelijk Onderwijs", „Christelijk Middelbaar Onderwijs". Hier bestaan: de Unie voor Chr. Onderwijzers en Onderwijzeressen in Nederland, de Ver. voor Chr. Mulo en de Bond van Besturen van Chr. Muloscholen, de Bond van Prot-Chr. Paedagogiek en de Ver. van Leeraren bij 't Chr. M.O. Hier geldt dus nog eenigermate het oude: tot capita, tot sensus: zooveel hoofden, zooveel zinnen. Wat de derde zuil, de roomsche, betreft, scheen „vroeger de hoop gewettigd", aldus „De Nieuwe Eeuw", dat die er komen zou, daar bij het Kath. Onderwijzers Verbond het B.L.O., het V.L.O. en het U.L.O. zich zouden aansluiten. Of dit echter gaat gebeuren? „De Nieuwe Eeuw" laat duidelijk merken, dat zij er sceptisch tegenover staat.

Wat leert ons nu deze geschiedenis van gespletenheid, deze zuilenmisère? De strijders voor de paedagogische drie-eenheid maken propaganda met iets, dat nog niet eens bestaat.

Verder dan tot gedeeltelijke, onafgewerkte zuilen heeft men het nog niet kunnen brengen, of, als men wil: de uilen zijn er wel, maar de grondstoffen houden niet vast aaneen, daar de bindende elementen ontbreken of daar de samenstellende deelen geen voldoende verwantschap vertoonen om een „organisch" en „levenskrachtig" geheel te vormen.

Zulke gebrekkige zuilen zullen het gebouw van het volk moeten schragen! Is het niet een levens- en volksgevaarlijke onderneming? Zelf beginnen zij dan ook het hopelooze van hun onderneming, van hun zuilengemetsel in te zien. Daar is ten bewijze de scepsis van „De Nieuwe Eeuw", daar is ook het woord uit verschillende protestantsche bekende organen (o.a. „De Standaard," „De School met den Bijbel"), „dat God het met het christelijk Onderwijs goed voor heeft en het zóó er mee zal maken, als het beste is voor Zijn naam, hetgeen *(altijd is zooals de mensch het wil"* (cursiveering van ons).

Om te besluiten een vraag: Hoe lang nog moeten deze falende, dwalende metselaars blijven bouwen aan zuilen, die zij ook heden ten dage, nu de tijd in hun eigen belang toch zoo dringt, niet kunnen voltooien? Hoe lang nog zullen zij voortgaan elkaar met modder te gooien, zooals Douwes dat doet in „Volksonderwijs" door zijn fellen, maar overigens gerechtvaardigden aanval op Frater S. Rombouts, in welken aanval tevens de strijdwijze der roomsche tegenpartij ontmaskerd wordt.

Het onderwijs is méér dan een begeerd middel om tot een weelde van schoolpaleizen te komen, heeren zuilenbouwers! Het gaat ten slotte niet om de uitentreure genoemde belangen der onderwijzers, zelfs niet om die van het onderwijs — er is immers geen onderwijs òm het onderwijs — maar om die der *onderwezen jeugd*, die reeds nù een deel van het volk uitmaakt. Het stoffelijk belang van een temporaine groep, confessioneel of niet, is onbeduidend naast het belang van het eeuwige volk. Er is maar één volksgeheel, waarvan alle volksgenooten gelijkelijk en niet in zuilen deel uitmaken. Er is maar één binding, dat is de natuurlijke, de door ras, bloed en bodem bepaalde en deze is veel belangrijker dan al die andere bindingen, die men altijd weer het volk aanlegt en die min of meer onnatuurlijk, kunstmatig, ongepast of zelfs volksvreemd zijn, op religie, stand of beroep berusten en ten slotte door eigen- en groepsbelang bepaald worden. Deze bindingen brengen wel de eenheid der roomschen, der protestanten, der proletariërs, der vrijmetselaars (denkbeeldige eenheden overigens) maar zij drijven de wiggen in het volk. Daarom eischen wij pertinent de éene, ongespleten, volksche school, al wordt die ook honderdmaal door zekere lieden als heidensch uitgekreten. Immers, durfde Prof. Dr. J. H. Bavinck niet op den laatsten „Gooischen Schooldag voor het Chr. Onderwijs" verklaren, dat het begrip „volksch" een „echt heidensch" begrip is en op een religieuze gemeenschap duidt, waarin men de groote geesten der voorouders, voortgekomen uit het eigen volk, *aanbad?!* Zelfs niet deze psychologisch-oratorische succesjes van hooggeleerde heeren tegenover een krampachtig be-amen-de kudde zullen onzen strijd tegen den kanker der gespletenheid kunnen beïnvloeden.

„ORANJE WINT"

Geachte Redactie,

Met de grootste instemming heeft de steeds toenemende kring der trouwe Misthoornlezers kennis genomen van Uw hoofdartikel d.d. 21 Maart j.l.) Van vele zijden is mij gebleken, dat de uitnemende weergave en belichting der weinig koninklijke gedragingen onzer laatste vorstin de aandacht en groote waardeering van zeer velen heeft gehad. Vanzelfsprekend heeft het historische feit, dat deze vorstin met de haren haar land en volk in de dagen der zwaarste beproeving verliet, ons volk diep geschokt. Even vanzelfsprekend is het, dat zeer velen en wel in hoofdzaak haar trouwste aanhangers van voorheen, zich hebben afgevraagd en zich ook thans nog afvragen, onder welke invloeden deze laatste telg uit dit zoo roemrijke geslacht tot deze allerminst roemvolle daad is gekomen.*

Uw artikel bevat feitelijk reeds een zeer duidelijk antwoord op die vraag. Immers, wanneer U zegt, dat zij handelde onder den verderfelijken invloed van een Colijn en diens volksvreemde entourage, dan is de vinger op de wonde gelegd. Maar ook dan nog blijft men zich afvragen, of die Colijn met zijn vriendenschaar dan almachtig was, want daar lijkt het op! Inderdaad, de invloed van Colijn en de zijnen was zeer groot, maar zou tijdig zijn uitgeschakeld, indien de noodige wijsheid en wilskracht, om dezen invloed te niet te doen, hetzij bij de koningin zelve, hetzij in haar directe omgeving, aanwezig waren geweest. Dit nu was allerminst het geval. Zij zelve bezat deze wilskracht en deze wijsheid niet; haar directe omgeving was grootendeels verbijsterend onbenullig, ten deele hoogst onbetrouwbaar.

Ik acht mij in staat deze hoogst noodlottige factoren iets nader te belichten en ben daartoe bereid, indien u met mij van meening zijt, dat daarmede ons land en volk zijn gebaat.

Ik geef u gaarne toestemming van dit schrijven gebruik te maken naar uw believen. Wel maak ik het voorbehoud, dat u mijn naam niet vermeldt vóór mijn nadere toestemming daartoe. Ik hoor dus gaarne van u.

Amsterdam *Hoogachtend: N.*

Wij zeggen den geachten inzender dank voor zijn waardeerend schrijven en deelen hem langs dezen weg mede, dat wij gaarne van zijn vriendelijk aanbod om ons meerdere gegevens inzake de zoo weinig roemvolle laatste dagen der Oranje's toe te zenden, gebruik maken. Inderdaad zal ons volk hiermede ten zeerste gebaat zijn, want nog al te velen — ook in nationaal-socialistischen kring — zijn geneigd de laatste Oranje-dynastie te omkransen met een onverdiend aureool. Klaarheid is ook in dit opzicht gewenscht! Wellicht mag een en ander tevens een aansporing voor andere abonné's zijn om ons hun wetenschap op dit gebied te openbaren.

*) Oranje wint — Red.

Het land van de Rijzende Zon

(Van ... en buitenlandschen medewerker) II

ZOO wist men dan in de Ver. Staten, zij het ook met een gevoel van teleurstelling en spijt, dat een gewapend conflict met Japan voorloopig nog moest worden uitgesteld en zoo mogelijk tot ná 1945 diende te worden verschoven. Want eerst dan zou de „twee-oceanenvloot" van president Roosevelt met haar 32 slagschepen en wat er al zoo meer bij behoort, gereed zijn. Dat echter dit conflict eens komen zou, wist iedereen — en ook buiten de Ver. Staten maakte men zich daaromtrent geen illusies meer. De Amerikaan dacht slechts met tegenzin aan de „Japs". Waarom? Gefinancierd door die kringen, welke meenden ook aan dien oorlog slechts te kunnen verdienen, was vele jaren lang reeds een propaganda-actie tegen Japan gevoerd. Zij was zorgvuldig afgestemd op het gevoel van superioriteit, dat de Amerikanen nu eenmaal hebben tegenover alle andere volken en dat moeilijk in overeenstemming viel te brengen met het feit, dat het Japansche keizerrijk het bestaan had, zich te ontwikkelen tot een modernen staat in nog korter tijd dan Amerika er in zijn jaren voor noodig had gehad. Waarbij nog kwam, dat dit land zich gaandeweg ontwikkelde tot een geduchten concurrent voor de Amerikaansche industrie en daarbij steeds duidelijker te kennen dorst te geven, dat het in de eigen levensruimte ook een eigen politiek wenschte te voeren, zonder zich daarbij door de belangen van het Amerikaansche kapitaal opzij te laten dringen. Leger en vloot moesten daarom in Amerika populair gemaakt worden, o.a. met de films, welke wij voor den oorlog ook in ons land wel eens konden aanschouwen. Deze „bewezen" hoe prettig het leven van den Amerikaanschen zeesoldaat toch wel was. Goed eten en drinken, flinke soldij, een humane behandeling en een prettig leven met de kameraden en vriendinnetjes tijdens het passagieren in alle havens der zeven wereldzeeën... De Amerikaansche jeugd, die geen oorlog, maar des te beter de werkloosheid kende en het bezit van een dak boven je hoofd en een dollar in je zak naar waarde wist te schatten, toonde zich eenigermate ontvankelijk en meldde zich voor den vrijwilligen dienst. Radio en pers zinspeelden, aanvankelijk in bedekte termen, doch allengs steeds meer onverholen op de overwinningen, op de eer en tenslotte op de voordeelen, die er via een strijd met en dus een overwinning op! — Japan in het verschiet lagen en zelfs president Roosevelt gaf in intiemen kring meerdere malen te kennen, dat z.i. de weg naar de wereldheerschappij slechts via de vernietiging van het Japansche Rijk zou kunnen worden betreden!

Doch ook Japan bereidde zich voor. Als erfgenaam van een duizenden jaren oude kultuur gevoelde het slechts een diepe verachting voor het oppervlakkige, materialistische Amerika en was het zich, als jongste in de rij der moderne groote mogendheden, bewust van zijn kracht en overtuigd van zijn goed recht om een eigen politiek, gericht op een noodzakelijke expansie, te voeren. Ook wanneer deze zou botsen met de kapitalistische belangen van Amerika. Het bereidde zich voor op den komenden strijd. Zwijgend, en vastberaden, in tegenstelling tot de schreeuwende Yankee's. De oefeningen van zijn vloot waren een getrouwe afspiegeling van den werkelijken oorlog en kostten in den loop van een aantal jaren aan niet minder dan vijftienduizend manschappen het leven. Zoo stegen eens dertig torpedovliegtuigen op van een moederschip. Maar geen machine keerde behouden weer... de oefening was mislukt... volgenden keer beter! De opleiding van de bemanning van een torpedovliegtuig duurde zes jaren. Het resultaat? Dat men in Amerika en in Engeland en zelfs in ons land verklaarde, dat de Japanners niet in staat bleken om in vredestijd met moderne wapens om te gaan, laat staan in oorlogstijd.... Maar tijdens den aanval op Pearl Harbour woei de wind met sterkte elf. De Amerikaansche jachttoestellen konden hun vliegvelden niet verlaten. Doch de Japanners stegen op van de bewogen dekken hunner moederschepen en volvoerden de opdracht met maximum resultaat!

JAPAN zocht den oorlog niet. Het wenschte den vrede te bewaren, ook nadat in September 1939 de oorlog in Europa was uitgebroken. Toen het zich dan ook op 27 September 1940 aansloot bij het Driemogendhedenpact, had het geen ander doel dan Amerika te verhinderen in te grijpen in het Europeesch conflict, teneinde te voorkomen, dat daardoor ook de oorlog naar de Aziatische gebieden zou overslaan. Vanaf dat oogenblik stonden Engeland en Amerika voor de vraag hoe het mogelijk zou zijn Japan te bewegen, de vrijwillig op zich genomen verplichtingen tegenover Duitschland toch niet na te komen. Hun diplomatie kon twee kanten uit. Zij kon trachten Japan te beïnvloeden door beloften, door het de vrije hand in China toe te staan en de wapenleveranties aan Tsjiang Kai-sjek stop te zetten — waaromtrent trouwens reeds in Juli 1940 met Engeland was onderhandeld — doch anderzijds kon gepoogd worden Japan af te schrikken door een politiek van intimidatie. Zij koos de laatste oplossing, waarschijnlijk gedragen door de overtuiging, dat, wanneer in het komende voorjaar de Sovjet-Unie aan Anglo-Amerikaansche zijde aan den oorlog zou deelnemen (de onderhandelingen waren omstreeks dien tijd reeds ver gevorderd) in den strijd tegen Duitschland de grootste moeilijkheden snel zouden worden overwonnen, waarna in één moeite de Engelsche en de Amerikaansche vloten, samen opereerend in de Aziatische wateren, het ook wel met Japan zouden kunnen klaarspelen.

Langzaam maar zeker verslechteren dan de betrekkingen tusschen Japan en de Ver. Staten. Het A.B.C.D.-front gaat zich vormen. De Japansche buitenlandsche handel wordt steeds meer aan banden gelegd. In- en uitvoerverboden volgen elkander op, wederzijdsche valuta's worden geblokkeerd. Belangrijke grondstoffen, waaronder schroot en benzine worden niet meer geleverd. Toch sleepen de onderhandelingen zich nog moeizaam voort.

Dan wordt bekend, dat op de in het najaar van 1941 gehouden Moskousche conferentie overeengekomen is, dat de Ver. Staten, in ruil voor de levering van materiaal aan de Sovjet-Unie, steunpunten zullen mogen vestigen in Siberië. Dit bericht maakt diepen indruk in Japan en heeft tot gevolg, dat op 16 October het kabinet Konoje, omdat, zooals in het officieele communiqué wordt medegedeeld, ten aanzien van de voortzetting der nationale politiek geen volkomen overeenstemming kon worden bereikt, aftreedt en Tojo, tot dusver minister van oorlog, de leiding der regeeringspolitiek in handen neemt. Maar nog worden de onderhandelingen met Amerika niet afgebroken. Integendeel: op 7 November, één maand nog voor het uitbreken van den oorlog, vertrekt Saboero Koeroeso naar de Ver. Staten, teneinde aldaar als tweede ambassadeur Nomoera te assisteeren.

DE spanning stijgt! Zal de komende winter de beslissing brengen? zoo vraagt men zich herfst 1941 af. In het Anglo-Amerikaansche kamp neemt het optimisme toe. Weliswaar heeft de zomer slechts nederlagen gebracht, doch men heeft hoop, dat de komende winter de Duitsche legers aan het Oostfront voor zoo zware moeilijkheden zal plaatsen, dat een zekere oorlogsmoeheid zal intreden. Daarnaast staat het groote offensief in Noord-Afrika voor de deur. De Britsche troepen zullen langs de kust oprukken, Duitschers en Italianen zullen het geheele gebied moeten ontruimen en spoedig zal, dank zij de hulp, die Amerika ook op dit front zal leveren, de aanval op Italië zoo hevig kunnen worden ingezet, dat dit land, lamgeslagen, den strijd zal opgeven en Duitschland, gelijk in de jaren 1914—1918 wederom aan alle zijden omsingeld, tenslotte den ongelijken kamp zal moeten opgeven. Hooge Amerikaansche officieren mogen Roosevelt dan wel waarschuwen, dat het land nog niet gereed is voor den strijd, de politieke kansen zijn te schoon, dat thans de gelegenheid niet zou worden aangegrepen....

Op 20 November vallen de Britsche troepen voor Solloem aan. Generaal Rommel aanvaardt den terugtocht — Churchill laat in Amerika weten, dat hij de overwinning al „in zijn zak heeft" met tot resultaat, dat ook daar tenslotte de laatste voorzichtigheid uit het oog verloren wordt en op 28 November deelt Cordell Hull aan Nomoera en Koeroeso mede, dat geenerlei regeling meer mogelijk zal zijn, tenzij Japan het bondgenootschap met de As verbreekt, zijn troepen terugtrekt uit Indo-China en China en tenslotte zijn steun onttrekt aan de Nanking-regeering. Het Japansche kabinet komt in buitengewone zitting bijeen. Maar nog is het geen oorlog en inplaats van, zooals reeds werd verwacht, de algemeene mobilisatie van leger en vloot te gelasten, geeft Tojo een overzicht van de onderhandelingen met de Ver. Staten en verklaart daarbij, dat deze thans „in een uiterst belangrijk stadium" zijn getreden!

Op 2 December wordt in Nederlandsch-Indië de algemeene mobilisatie gelast — het eerste land van het A.B.C.D.-front, dat daar openlijk toe overgaat.... Op 3 December worden belangrijke Britsche en Japansche vlootbewegingen gemeld, waarbij bekend wordt, dat de slagschepen „Prince of Wales en „Repulse' op weg zijn naar Singapore. Is dat spelevaren of is aan een plan, dat reeds in 1939 openlijk werd gepubliceerd en hetwelk beoogt, dat een vereenigde Anglo-Amerikaansche vloot de Japansche strijdkrachten tusschen Hongkong en Manilla zal verpletteren, al een begin van uitvoering gemaakt? En dan volgt tenslotte — op 6 December 1941 — het mobilisatiebevel aan alle Amerikaansche strijdkrachten. De teerling is geworpen! De strijd tusschen het Japansche keizerrijk en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika is ontbrand: in de vroege morgenuren van den 7en December wordt Pearl Harbour door Japansche vliegtuigen en duikbooten aangevallen. De resultaten van deze en alle volgende aanvallen zijn ons allen welbekend.

Belastingontduikende plutokraat broodrooft Baarnschen werker!

In de gemeente Baarn is een herstellings-rusthuis gevestigd aan de Ferd. Huycklaan, hoek Wilhelminalaan, een stichting van de N.S.B. Recht tegenover dit N.S.B.-huis woont een plutokratische familie, genaamd De Ryck v. d. Gracht. De heer Mr. de Rijck v. d. Gracht is blijkbaar de N.S.B. niet zeer goed gezind, want hoorende, dat zijn groenten-leverancier, die hem reeds vele jaren lang trouw bedient, nu ook aan het vermelde rusthuis levert, heeft deze zeer rijke meneer De Rijck v. d. Gracht tegen zijn groentenman gezegd: „Als je aan dat huis levert, kun je verder bij mij wel wegblijven."

En inderdaad was de groentenman, die doorging aan het herstellingshuis te leveren, zijn plutokraat-klant kwijt! Broodroof, door een rijken Churchilldienaar op één hardwerkend volksgenoot, omdat de laatste vanzelfsprekend gaarne zijn afzet-gebied zag uitbreiden, en dus aan het rusthuis, een goeden afnemer, bleef leveren.

Afgezien van het in-treurige feit van broodroof is het bovendien ook nog d o m van den vermelden plutokraat De Rijck v. d. Gracht om op een dergelijke wijze op te treden en zijn naam opnieuw in opspraak te brengen. Het ware vermoedelijk beter geweest, indien deze heer zich zeer bescheiden op den achtergrond had gehouden; want het is nog niet zoo lang geleden dat dezelfde plutokratische meneer De Rijck v. d. Gracht een ernstig geschil had met de belastingautoriteiten. De Volksgemeenschap werd toen door dien „man van eer" voor zeer groote bedragen tekort gedaan; slechts de betaling van een groote boete plus het aanzienlijke ontdoken belastingbedrag heeft andere „eenzame" strafoverdenking kunnen voorkomen.

Een dergelijke plutokratische volksuitbuiter deed beter zich te schamen in plaats van zijn schunnige mentaliteit bot te vieren op hard werkende volksgenooten!

DE JODEN ALS VOLKSVREEMDEN

DOOR **PIETER EMIEL KEUCHENIUS**

Misdadigheid

Over het verband tusschen misdadigheid en ras is hier te lande voor eenige jaren van de hand van Prof. Mr. W. A. Bonger een boekje verschenen onder den titel: Ras en Misdaad. Over dit boekje en zijn schrijver moet hier eerst een en ander gezegd worden.

Bonger vangt zijn werkje aan met eenige beschouwingen over het begrip ras bij den mensch. Uit de opmerkingen, die de hooggeleerde schrijver hierbij geeft, verraadt hij zijn eigen geestesgesteldheid. De groote rassenbiologen als Gobineau, Houston Stewart Chamberlain, Vacher de Lapouge, Ammon, Woltmann, Madison Grant, Hans F. K. Günther, e.a. zijn volgens Bonger eigenlijk maar „dilettanten" (blz. 10) en over hun rassenleer zegt hij: „Het is eigenlijk geen theorie, maar een godsdienst van inferieur gehalte." (blz. 10). Daarmee heeft Bonger deze geniale persoonlijkheden voor de oogen zijner lezers en leerlingen tot onbenullige zwetsers verlaagd en natuurlijk zich zelf tot een groote lichtende gestalte verheven! Ook de beroemde bioloog Lenz moet het ontgelden. „Biologen als Lenz vermoeden niet eens het bestaan der maatschappelijke invloeden," zoo schrijft hij (blz. 23). Op een andere plaats noemt hij Lenz een „verwaten individu" (blz. 85). Hiermede is de persoon van dezen hooggeleerde reeds ten voeten uitgeteekend. Zijn gebrekkige kennis omtrent de rassenkunde blijkt uit een opmerking, waarin hij mededeelt, dat het Dinarische ras een onderafdeeling is van het Alpiene ras (blz. 64).

Bonger is een vereerder van den jood Marx-Mordechai en daardoor tevens aanhanger van de menschengelijkheids-ideologie der Fransche Revolutie. Als zoodanig ontkent hij de misdadigheid als raseigenschap. Het is niet mogelijk, dat er volgens hem verband zou bestaan tusschen misdadigheid en ras. Naar zijn zeggen is het „vast komen te staan, dat misdadigheid geen eigenschap is als het hebben van een ronden schedel, van blauwe oogen of muzikaliteit, d.w.z. eigenschappen waarin de rassen verschillen (blz. 100). *) Er is schijn noch schaduw van bewijs geleverd, dat rassen b.v. aangeboren verschillen in eerlijkheid vertoonen (blz. 101). Er is geen sprake van een speciale predispositie voor de misdaad (blz. 102)." Bongers schrijft de meerdere of mindere misdadigheid uitsluitend toe aan invloeden van den levenskring. „Het komt op de omstandigheden aan, waaronder iemand vanaf zijn geboorte heeft geleefd en waaronder hij nog leeft (blz. 102." Zoo is de grootere misdadigheid der negers in de Vereenigde Staten uit milieu-invloeden, in dit geval de sociale omstandigheden, te verklaren (blz. 44). De joden vooral kunnen zich verheugen in de bizondere liefde van Bonger en maken daarom een goed figuur.

Inderdaad, als wij op de statistieken afgaan, dan komen de joden wat hun misdadigheid betreft zeker niet in een slecht licht te staan. Een uitvoerige statistiek betreffende de misdadigheid van personen, die tot verschillende kerkelijke gezindten behooren, werd voor ons land samengesteld door Mr. G. H. A. Feber in zijn werkje: De Criminaliteit der katholieken in Nederland. Aan Feber is tabel 22 ontleend.

Tabel 22

Percentage veroordeelden volgens de kerk-gezindten, van het totaal aantal veroordeelden over de jaren 1910-1915 en 1919 te samen.

Misdrijven	Protest.	R. K.	Talmoed joden	Geen kerk. gez.
Huisvredebreuk	58.2	38.1	0,8	2.6
Openlijke geweldpleging	62.9	34.3	—	2.8
Opzettelijke brandstichting	65.8	29.2	2.5	2.5
Omkooping van ambtenaren	37.2	56	1.2	2.6
Wederspannigheid	52.1	43.9	1,2	2.4
Meineed	61.3	36.7	0,7	1.3
Valschheid in geschrifte	57,8	36.8	2.7	2.2
Openbare schennis der eerbaarheid	48.7	46.9	1.9	1.7
Verkrachting	59.7	39	—	—
Vleeschelijke gemeenschap met kinderen door ouders, voogden, onderwijzers	59.8	38.1	0.5	1.6
Feitelijke aanranding der eerbaarheid	72.6	24.1	1.4	1.7
Ontucht met kinderen	51.7	44.4	1.8	1.5
Dierenmishandeling	54.3	40,2	2.3	2.8
Smaad en beleediging	55.5	36,8	3.8	3.5
Bedreiging	67.2	29.3	0,7	2.1
Doodslag en moord	58.3	38.3	0.4	1.3
Mishandeling	56,3	40.1	1.3	2
Mishandeling met zwaar lich. letsel	48.2	49.3	0.6	1.5
Mishandeling van ambtenaren	59.2	36.4	1.4	2.6
Eenvoudige diefstal	52.4	43.9	1.3	1.8
Gequalificeerde diefstal	58.2	37.4	1.5	2.2
Diefstal met geweld	48.8	41.9	2.3	4.7
Strooperij	59	39.5	—	0.9
Afpersing	61.4	30.7	1.1	6.8
Verduistering	56.3	37.8	2.5	2.6
Oplichting	53.8	38.1	4.6	2.6
Vernieling	57.6	39,1	0.9	2.1
Heling	51.5	41.1	4,9	1.9
Bedelarij, landlooperij	52.7	45.8	0.3	0.5
Belasting-ontduiking	26.4	68.9	1.8	1.1
Bevolking boven 20 j. op 31 Dec. 1920	54.4	35	1.8	7.3

Bezien wij deze tabel, dan blijkt, dat de veroordeelde joden slechts in een 9-tal misdrijven hun aandeel in de bevolking overtreffen. Kenmerkend is hier echter, dat zij bij de misdaden oplichting en heling hun percentage net bijna het drievoudige te boven gaan. Bij de niet-joden bestaan dergelijke uitzonderlijke hooge uitersten niet.

Nu is een dergelijke statistiek toch van zeer geringe waarde voor de beoordeeling van de misdadigheid der joden. Ik heb in mijn voorgaande beschouwingen duidelijk gemaakt, dat de joden in onze volksche samenleving een geheel afzonderlijke plaats innemen en eigenlijk geheel daarbuiten staan. Hun beroepsindeeling is geheel afwijkend van die van ons volk, terwijl zij in het algemeen een veel gunstiger plaats in de maatschappij innemen en hun welstand gemiddeld hooger is. Hier komt verder nog bij, dat de joden grootendeels in de groote steden zijn samengetrokken. Ten slotte is ook het gemiddeld aantal intellectueelen bij de joden hooger dan bij ons volk. Günther heeft er de aandacht op gevestigd, dat een vergelijking tusschen Ariërs en joden pas mogelijk is, indien men de misdadigheid onderzoekt binnen de beroepsgroepen, **) doch dit is met het voorhanden materiaal nog niet mogelijk.

Over de groote misdadigheid of liever den misdadigen aard der joden behoeft men ook zonder statistieken niet den geringsten twijfel te koesteren. Wij behoeven hiertoe slechts bij het Oude Testament en den Talmoed te rade gaan en er de uitspraken der joodsche profeten over hun eigen rasgenooten op na te slaan. Het Oude Testament bevat de goddelijke levensregelen voor het uitverkoren volk van Jahve en is daardoor tevens het zedelijke richtsnoer der joden, gelijk de Talmoed dat ook is. Beide boeken, die de meest verheven inzichten vertolken van den joodschen geest, leggen daardoor voor ons tevens de joodsche onmoraal en misdadigheid bloot.

Beoordeelt men den jood naar deze voor de joden heilige boeken, dan is de jood niet slechts de meest zinnelijke, pervers-geile mensch, maar tevens een creatuur, wiens geheele wezen naar misdadigheid neigt, althans naar onzen eigen arischen en germaanschen maatstaf beschouwd. Gaat men onbevangen af op de moraliteit en het levensgevoel der joden, zooals dit in het Oude Testament en den Talmoed tot uitdrukking komt, dan is het joodsche volk een volk van woekeraars, bedriegers, sexueele smeerpoetsen en bloeddorstige moordenaars.

Een vergelijking van de joden met ons gaat eigenlijk niet op, omdat de joden gerechtvaardigd en zedelijk veroorloofd achten, hetgeen wij verfoeien en voor deugd verklaren, wat voor ons een kwaad is. De heilige joodsche boeken schrijven de misdaad voor en verheerlijken deze. Ik heb hierover reeds het noodige gezegd in mijn boek: „Bloed en Mythe als levenswet." Zoo is het woekeren aan en het benadeelen van den nietjood het kategorisch imperatief van de joodsche plichtsidee: het is dienst aan God, want Jahve schrijft het woekeren aan den vreemde aan zijn uitverkorenen als een dwingend gebod voor.

Het bedriegen is den joden aangeboren; het geheele Oude Testament is er vol van en de aartsvaders zijn tevens aartsbedriegers, terwijl hetzelfde gezegd kan worden van de joodsche koningen. Reeds Abraham, die door de joden als de groote held en lichtende gestalte vereerd wordt, was door zijn bedriegerijen en oplichterijen rijk geworden. Moet hier nu nog het bewijs geleverd worden voor den bedriegelijken aanleg der joden en het gemis aan die karaktereigenschap, die wij eerlijkheid noemen?

Als de joden volgens de misdadigheidsstatistiek dan ook voor oplichting hooge percentages toonen, dan stemt zulks geheel overeen met het karakter der joden, zooals dit in het Oude Testament beschreven is. Naast het bedrog en den meineed zijn de joden de hoererij, de bloedschande met naaste verwanten, de kinderverkrachting en den moord op niet-joden zedelijk geoorloofd. Wil men de joodsche misdadigheid in twijfel trekken, als deze door hun eigen heilige boeken wordt beaamd?

De joodsche profeten klagen meermalen over de misdadigheid en liederlijkheid hunner rasgenooten. Jeremia jammert, dat de ongerechtigheid der jodinnen nog erger is dan de zonden van Sodom (Klaagl. 4 : 6). Ook Ezechiel beklaagt zich over de ontucht der joden (Ezech. 22 : 10-11). De Profeet Amos zegt van zijn volksgenooten: Gij die den nooddruftige opslokt; verkleinende de efa (een maatstaf) en den sikkel (eveneens een maat); vergrootende en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen (Amos 8 : 4-5).

Het onloochenbare feit, dat het bargoensch, de boeventaal, vol jid-

*) *De vergelijking van Bonger raakt psychologisch en biologisch kant noch wal. Er bestaat geen misdadigheid an sich, doch slechts een misdadigheid volgens een bepaalden zedelijken maatstaf en ook geen misdadigheid, die geheel los zou staan van het milieu. Misdadigheid is daarom geen erfeigenschap, die te vergelijken is met het hebben van blauwe oogen, omdat ze evengoed als muzikaliteit op de werkzaamheid berust van een samenstel van psychische grondfuncties, die elk op zich zelf erfbepaald en erfgebonden zijn. Gelijk de muzikaliteit absoluut kan wezen (er zijn personen die op het hooren van een toon weten welke het is), scheppend of naspelend, en dus niet een enkele, maar meerdere psychische erfelementen omvat, zoo vallen ook onder misdadigheid verschillende misdadige neigingen. De aanleg tot het eene misdrijf houdt niet in den aanleg tot het andere. Dat de geneigdheid tot een bepaalden vorm van misdrijf aangeboren is, dat wordt bewezen door het groote aantal misdadigers, dat voorbestraft is.*

**) *Hans F. K. Günther. Rassenkunde des jüdischen Volkes. Blz. 273*

ische woorden en uitdrukkingen is, breekt ten deze reeds boekdeelen en bewijst, dat de jood te allen tijde met de onderwereld goede betrekkingen heeft onderhouden. Ook bij den uittocht der joden uit Egypte toog het geboefte met de joden mee (Ex. 12 : 38).

In mijn boek heb ik er op gewezen, dat de jood het levensgevoel, dat bij ons het begrip eer uitdrukt, niet kent. Daarom geeft hij ook aan de afleidingen van eer, zooals eerlijk, eerbaar, enz. een geheel andere beteekenis dan die wij daaraan hechten. De beruchte joodsche sexueele psycholoog Magnus Hirschfeld, die in het Duitschland van Weimar een toonaangevende persoonlijkheid was, heeft eens verklaard, dat de eer des menschen niet onder, maar boven de navel ligt, waarmee hij te kennen wil geven, dat het niet in strijd was met de eer om zich sexueel in elken vorm uit te leven.

Bekend is, dat de handel in vrouwen en meisjes vanaf de oudste tijden nagenoeg geheel in handen is van de joden. Dit wordt door de joden zelf toegegeven. Zoo schreef het joodsche tijdschrift „The Jewish Chronicle" van 2 April 1910 naar aanleiding hiervan het volgende: „Als men de joden zou kunnen uitschakelen, dan zou de handel in meisjes samenschrompelen en nog slechts een geringen omvang behouden." (ontleend aan Günther, blz. 278). De reden waarom deze afschuwelijke handel meer speciaal door joden wordt gedreven, is te vinden in de cynische wreedheid der joden en hun totale gevoelloosheid voor het lot van niet-joden. Aan den handel in joodsche meisjes heeft de jood zich echter nimmer schuldig gemaakt.

Het lage strafcijfer der joden voor meineed en sexueele misdrijven in onze crimineele statistiek is daarom zoo merkwaardig, omdat volgens de joodsche zedewetten de meineed tegenover niet-joden geoorloofd is, terwijl daarnaast noch de bloedschande tusschen naaste verwanten, noch de geslachtsgemeenschap met kleine kinderen als een zedelijk misdrijf worden beschouwd. Aan de hand van eenige teksten uit Bijbel en Talmoed zal ik dat aantoonen.

In den Talmoed (Sjoelchan aroech) lezen wij: Als een jood een niet-jood bedrogen heeft, dan mag hij voor het gerecht een valschen eed zweren.. Jore dea 259. In verband hiermede is het van belang te weten, dat in het Kol Nidree-gebed, dat aan den vooravond van den grooten verzoendag gebeden wordt, alle eeden en geloften, die de joden tegenover niet-joden hebben afgelegd, ongeldig worden verklaard.

In den Bijbel wordt verhaald van Lot, die gemeenschap heeft met zijn beide dochters, die van hem zwanger worden, zonder dat dit ook maar eenigszins wordt afgekeurd. De jood vindt de bloedschande natuurlijk. Dit blijkt ook nog uit het boek „Du marriage", dat door den oud minister-president van Frankrijk, den jood Leon Blum, geschreven is en waarin hij het geslachtsverkeer tusschen broers en zusters aanprijst.

Ten aanzien van de geslachtsgemeenschap met kinderen bestaan verschillende teksten, die zulks veroorloven. Zoo zegt de Talmoed: Een niet-joodsch meisje van 3 jaren en een dag is geschikt voor den bijslaap, maar zij is verontreinigend gelijk een menstrueerende vrouw (jodin). Abodah Zara F 37a. Met een meisje jonger dan 3 jaren is de gemeenschap niet strafbaar. Eben haezar 20 : 1. Hagah.

Het is daarom aan te nemen, dat meineed en diverse vormen van ontucht bij de joden veelvuldiger voorkomen dan uit de lage percentages veroordeelingen valt op te maken. Deze geringe percentages zijn te verklaren door de groote geraffineerdheid, waarmede de joden hun misdaden aan het oog van de justitie weten te onttrekken. Ook Günther is van meening, dat de jood door zijn gewiekstheid in staat is om, hetzij de aanraking met de justitie te ontgaan, of anders door de mazen van de strafwet te ontglippen. „Zoo schijnt de jood als misdadiger in het algemeen vindingrijker of geslepener te zijn," zoo merkt hij op (blz. 278).

Men moet zoodoende bij de beoordeeling van de misdadigheid van den jood van een geheel anderen maatstaf uitgaan. Wanneer b.v. een jood ontucht heeft gepleegd met een kind van het vrouwelijk geslacht, dan is hij volgens onze wetten strafbaar, maar zijn eigen wetten en moraal spreken hem vrij. Ziedaar het groote verschil. Komt zijn wandaad aan het licht en wordt hij dan door onzen strafrechter gevonnist, dan heeft de jood niet het gevoel, dat hij schuldig was, want voor zijn geweten was zijn daad gerechtvaardigd. Hij wordt niet gekweld door zijn schuld, maar door de gedachte, dat hij niet voorzichtig genoeg te werk gegaan is om zijn daad te verbergen en dat ook zijn verdediger den niet-joodschen strafrechter niet slim genoeg af is geweest. De straf, die hij ondergaat, is dus niet de straf voor zijn wandaad, maar voor zijn onvoorzichtigheid. Hij neemt zich dan ook voor in het vervolg betere maatregelen te nemen om niet ontdekt te worden.

De jood ontkent niet slechts de mogelijkheid van de misdaad tegenover den niet-jood, maar ze is hem zelfs een deugd. Zoo maakte Sombart, die zelf een jodenvriend was, in dit verband de volgende niet onaardige vergelijking: „Terwijl de vrome christen, die woeker bedreven heeft, zich op zijn doodsbed in kwellingen van berouw wendt, omdat het onrechtmatig door hem verworven goed zijn ziel benauwt, bekijkt de vrome jood aan zijn levenseinde vergenoegd de welgevulde kasten en koffers, waarin de gouden munten opeengehoopt liggen, die hij in zijn lange leven aan het ellendige christenvolk afgeknepen heeft; een aanblik, waaraan zijn vroom gemoed zich wijden kan; want iedere penning, die daar ligt, is als het ware gelijk een offer, dat hij zijn God gebracht heeft."

De jood is in feite de geboren misdadiger, d.w.z. de misdadigheid is voor den jood een erfwaarde van zijn ras en bloed. Van dit standpunt bekeken, is het begrijpelijk, dat dan ook in biologisch opzicht de erfwaarde van den niet-joodschen misdadiger niet met die van den joodschen misdadiger zonder meer op één lijn te stellen is. De eerste is voor ons minderwaardig en erfelijk belast; hij is verwerpelijk en wijkt van den norm af. Bij den jood is het geheel anders; hier is de misdadiger geen van den norm afwijkend uitzonderlijk en verwerpelijk geval.

De leerling van Churchill

OF

Honger-blokkade in zakformaat

Een Bussummer, een broodbezorger,
Een van het aller-„fijnste" slag,
Moest van de N.S.B. niets hebben,
En toen dat op een goeden dag
„Zoo iemand" hem op straat ontmoette,
Hem aankeek met een lachend snuit,
'En hem zoowaar nog „tartend groette",
Toen .... werd zijn drift door niets gestuit.

Hij riep: „Ik groet geen landverraders!"
Dat is zoo 't hedendaagsch fatsoen,
De leuze van de brave anti's,
De christelijke strijdklaroen.
Maar hij, die dus werd uitgescholden,
Droeg zorg, dat 't zaakje verder kwam,
Hij gunde 't bakkertje een treinreis,
En wel naar 't gastvrij Amsterdam.

Dáár houdt de Vrederechter zitting,
En menigeen heeft al geleerd,
Dat géén der onzen op een scheldwoord
Maar straffeloos wordt getracteerd.
Dit is dan ook nú weer gebleken:
De bakker heeft terechtgestaan.
Bij hèm zal d'animo tot schelden
Voorloopig wel wat zijn vergaan.

Maar deze christelijke bakker
Heeft in dat uur nog méér geleerd,
En wel, dat wie té rad van tong is,
Maar al te spoedig derailleert.
Hij sloeg zoowaar aan het betoogen,
Verklaarde, dat wie anders dacht
Dan hij, niet moest verwachten,
Dat hij bij hem ooit brood nog bracht.

„Acht menschen wonen er in Huizen,
„Waar ik géén brood bezorgen wil,
„Nog liever worrik arrebeijer ....."
Toen zweeg de broodbezorger stil;
Dat was des vromen slottirade,
Maar 't bakkertje had niet verwacht,
Dat juist zijn christelijke standpunt
Vermeerdering van straf opbracht.

De Officier was zeker matig,
En eischte slechts v ij f dagen straf,
Doch toen de Vrederechter 't woord nam,
Schoot deze and're pijlen af.
Den aller-christelijksten hater
Nam hij eens duchtig onder 't mes,
En kritiseerde fel diens houding:
Het was een welverdiende les.

De bakker toch kreeg niet v ij f dagen,
Maar v e e r t i e n dagen hechtenis.
Nu heeft hij tijd zich te bezinnen,
Genezen van zijn ergernis.
Daarbij kan dit hem nog wel troosten:
Het c h r i s t ' l ij k Engeland ging voor,
Om 't brood aan and'ren te onthouden,
Die fraaie les ging niet teloor.

Of de blokkade kon bewerken,
Dat men onschuldigen dupeert,
Of vrouw en kinderen ook stierven,
Is iets, dat Engeland niet deert.
Die les was 't bakkertje indachtig,
Ook hij blokkeerd' .... in zakformaat!
Zoo kon hij zich gezegend tooien
Met .... 't c h r i s t e l ij k e predicaat!

Èn betere waar.... èn tien procent!

Wie leeft mee ten koste van zijn arbeidskameraden?

NEDERLAND is het land der molens en der tulpen, der vette kruideniers en Sinterklazen-met-en-zonder-baard: van de Sinterklazen in marsepein en knuppel, in serzieven, cadeau-op-tien-kilo-koffie-zonder-kraak-of-smaak of bétere-waar-met-tien-procent.

En betere waar.... èn tien procent! Maar stinkende waschgelegenheden, benauwd duffe kleedhokken, 'n badgelegenheid van twee man op een totaal van ca. 400 man personeel, joden op de meest verantwoordelijke plaatsen in het bedrijf, ziedaar de ziel en het centrum van Neerlands grootste winkelbedrijf, waar telkenjare de bloem van ons vaderlandsche vrouwendom henen trekt om te zien hoe haar levensmiddelen met de meest moderne middelen gereinigd en gewogen, verpakt en verzonden worden: De Gruyter! In 's-Hertogenbosch!

Reeds eerder hebben wij in onze kolommen enkele regelen aan deze firma gewijd: de waarheid en gerechtigheid dwingen ons echter om te tweeden male de aandacht op dit bedrijf te vestigen: om de Nederlandsche arbeiders te waarschuwen voor het Sinterklaasgedoe van „En betere waar.... èn tien procent" dezer kruismollen, waarvan de Nederlandsche werknemers in de éérste en in de láátste plaats de dupe zijn! Steeds en steeds weer — tenzij tijdig van de dwalingen des weegs wordt afgeweken!

Wie en wat is de firma De Gruyter?

Het De Gruyter-bedrijf is een van huis uit katholieke zaak, hetgeen niemand behoeft te verwonderen, gezien het feit, dat zij in het hart van het katholieke Brabant: den Bosch gevestigd is. De heer Lambert Lodewijk de Gruyter is dan ook een aan God en Altaar verknochte kruidenier in 't groot: het idee om den koopers van zijn producten een telkens weerkeerend geschenk van 10 pct. te offreeren zal waarschijnlijk wel ontstaan zijn in het brein van den Sinterklaas in deze, met name den broer van dezen ridder-in-erwten-en-stroop, die in zijn dagelijksch leven optreedt als de Bisschop van Luik. Dat hierdoor de relaties met de belgische huismoeders zeer goed zijn, blijkt uit den bloei van de in België alom gevestigde Wynandy-zaken: de Gruyter bij de Vlamen en bij de Walen.

De Gruyter is dus een bij uitstek N e d e r l a n d s c h bedrijf, zij het dan ook, dat het een Uni-lever-zusje is, en vanzelfsprekend heeft het enkele woestijnnomaden in zijn vasten dienst!

Woestijnnomaden keuren de waren van het Nederlandsche volk.

Het zijn de twee heeren Jacob Bendiks en Benjamin Mogendorff, die resp. als inkooper en als proever de mentaliteit bewijzen van de katholieke leiding van dit concern! Men dient over een dergelijke kwestie niet al te licht te oordeelen; daar men niet uit het oog moet verliezen, dat het deze op de volksgemeenschap parasiteerende individuen zijn, die de kwaliteit en prijs moeten keuren, beoordeelen en vaststellen van de levensmiddelen van de Nederlandsche arbeiders en boeren! Afgezien van de bedragen, waarmede deze Joden wekelijks naar huis trekken, is hun functie h o o g e r en bekleeden zij een machtiger positie dan de hierboven genoemde meneer Lambert Lodewijk. Zoowel de jood Bendiks als zijn confrater Mogendorff kan men te pas of te onpas op alle mogelijke afdeelingen in het bedrijf aantreffen, kwalmend een hamstersigaar of gesticuleerend met hun dik-vleezig gevingerte.

Doorloopende aderlatingen van de werkers in dit bedrijf.

De bedrijfsleider in dit als modelbedrijf bekend staande fabrieksconcern is de heer W. Pijnenburg, naar naam en geest passend in dit brabantsche milieu: stond deze man tot nu toe bekend als een fanatiek arbeidersuitzuiger en -hater, sedert eenigen tijd heeft deze mensch zijn waren aard heelemaal laten zien, sinds hij de heeren Van Doeland en Hegge heeft leeren kennen, die, geassisteerd door enkele melkmuilige M.T.S.-broekjes, elken stap of handgreep noteeren met de stopwatch in de hand....: met de daarbij in werkerskringen maar al te bekende.... en veroordeelde gevolgen!

Wie hier dan ook den moed heeft, om openlijk voor een politieke meening uit te komen, kan er zeker van zijn, dat binnen afzienbaren tijd een reden gevonden is, waarom hij niet meer voor zijn functie deugt. Dat de twee N.S.B.-ers onder dit regime een zware taak als N.S.B.-ers hebben te vervullen, zullen allen beseffen en begrijpen, die op de hoogte zijn van de methoden, waarmede het nationaal-socialisme in het Roomsche land wordt vervolgd en geterroriseerd.

Op den onwil van de massa, gevolg van den druk der geestelijkheid, stuit iedere poging tot verbetering der sociale toestanden af.

De meesten der werkers in het De Gruyter-dorado waren georganiseerd in den R.K. fabrieksarbeidersbond „St. Willibrordus". Tegen beter weten in (zij waren immers doordrongen en overtuigd van de noodzaak georganiseerd te moeten zijn) en op het gezag van de geestelijke herders - met - wierookpot - en - wijwaterkwast, verlieten deze honderden na de fusie van St. Willibrordus met het N.V.V., hun organisatie. Op deze makke schapen, goedgeloovige sullige Brabanders uit de om den Bosch gelegen dorpjes, had de geestelijkheid maar al te snel goed vat. Vanzelfsprekend was den Heeren patroons niets aangenamer: hoe meer verdeeldheid, hoe minder organisatie, hoe minder weerstand en des te hechter, des te sterker hun positie! Nergens beter dan hier blijkt de innige samenwerking tusschen kapitaal, jood en geestelijkheid ten koste van zwoegende arbeiders, bloedarme vrouwen en kinderen! En dan toch nog betere waar .... èn tien procent!

Een modern bedrijf ...... komt u maar kijken!

Zooals wij hierboven reeds schreven, komen telkenjare tientallen huisvrouwen, leden van een bekende huisvrouwenvereeniging op uitnoodiging van de directie een bezoek aan het bedrijf brengen, teneinde ervan op de hoogte te worden gebracht hoe de betere waar ontstaat en waaraan die 10 pct. extra te danken zijn. Na een ontvangst ten kantore met het centimeters dikke tapijt, volgt onder deskundige leiding een rondgang door alle afdeelingen, doch bij deze rondgangen wordt steeds merkwaardigerwijze vergeten de hygienische voorzorgsmaatregelen te demonstreeren, welke de firma de Gruyter voor haar koelies heeft getroffen! Dat zij dit gedaan heeft, zal door niemand ooit ontkend kunnen worden! Een moderne badgelegenheid geeft aan twee menschen na den arbeid gelegenheid zich heerlijk te verfrisschen! Oorspronkelijk had men een ruimte met één tiental waschkommen, waarin het stinkende water uit de nabije haven goed genoeg geacht werd voor de toch maar naar zweet en stof riekende arbeiderslijven. Sedert dit hol (want meer was het niet) voor fabricatiedoeleinden echter benut moest worden, werd de bovengenoemde badgelegenheid-voor-twee-man in gebruik genomen! Trots alle goede bedoelingen der directie echter wordt door de arbeiders een zeer spaarzaam gebruik gemaakt van deze vinding van den nieuwen tijd. De oorzaak hiervan dient echter meer geweten te worden aan het feit, dat het steeds de twee zelfde, met t.b.c. besmette arbeiders zijn, die hier elke week hun lichaam komen reinigen, dan aan ondankbaarheid of wat daarmede vergeleken kan worden.

Maar die 10 %.... dat is toch wel iets bijzonders!

Zeker! Wij begonnen deze bijdrage met de opmerking, dat Nederland het land der Sinterklazen is, maar Sinterklaas koopt ook niet alles voor niets.... en ook die 10 pct. moet een oorzaak hebben. Welnu, zij bestaat bij de firma De Gruyter uit het nooit betalen van overwerk en wat onder deze categorie gerekend behoort te worden. Bij een nog niet lang geleden gehouden protest kregen de klagers echter gelijk en prompt zette een zekere heer van Doeland zich aan het werk om te berekenen hoe en op welke wijze

Wij berichten U, dat van 1 Januari 1938 af, de te Uwen behoeve getroffen voorzieningen en de daartegenover aan de Hollandsche Societeit van Levensverzekeringen N.V. verschuldigde premiën als volgt zijn samengesteld:

grootte ouderdomspensioen	f 510,--
ingaande 1 Januari 1967	
grootte weduwpensioen	f 255,--
jaarpremie ouderdomspensioen	f 75,--
jaarpremie weduwpensioen	f 54,--
te reserveeren jaarpremie	f --,--
totaal der opgerente gereserveerde jaarpremiën	f --,--

's Hertogenbosch, den 1 Juli 1938

STICHTING
tot behartiging van de belangen
van het personeel verbonden aan
P. DE GRUYTER & ZOON N.V.

Voor gezien:

Amsterdam, den 1 Juli 1938

HOLLANDSCHE SOCIETEIT
VAN LEVENSVERZEKERINGEN N.V.
M van Haaften

Deelhebber:
Geboortedatum:
Groep:

2000-6-'38 F 62

RONDOM DE ROODE

Enkele weken geleden oefenden wij in „De Misthoorn" onder het hoofd „Een slechte propaganda" critiek uit op de meer dan schreeuwerig-ordinaire wijze, waarop sommige Winterhulp-propagandisten trachten de dubbeltjes bij elkaar te krijgen. Als typisch voorbeeld hiervan noemden we de loterij-stand op het Vreeburg te Utrecht, waar de voorbijgangers reeds van verre door een lawaaierige gramophoon en door een niet minder lawaaierig gekrijsch worden „gelokt".

Naar aanleiding van deze publicatie ontvingen wij een aantal brieven van lezers, waarvan wij er hier twee afdrukken, omdat ze van een volmaakt tegengestelde meening blijk geven. De eene lezer is voorstander van vrijwillige offers of, wanneer dit noodzakelijk is, van een gedwongen aanslag over de geheele linie en veroordeelt elken vorm van loterij, terwijl de ander, die de praktijk kent, voor de huidige methode een goed woord over heeft.

Ons standpunt laat zich als volgt weergeven:

Ideaal zou natuurlijk zijn, wanneer het gemeenschapsbesef van het Nederlandsche volk zoodanig was, dat de offers voor Winterhulp geheel uit eigen beweging en in ruime mate werden bijeengebracht. Zoo liggen de dingen echter niet en in afwachting van het oogenblik, dat de opvoeding van ons volk in deze richting voltooid zal zijn — dit zal nog jaren en jaren duren — moet Winterhulp eenvoudig andere middelen te baat nemen om de noodlijdende volksgenooten te helpen. Wij hebben er geen enkel bezwaar tegen, wanneer derhalve het loterij-systeem geschikt blijkt om duizenden menschen tot offers te verleiden, die er anders niet aan zouden denken iets voor Winterhulp te geven. Slechts meenen wij den eisch te kunnen stellen, dat elke inzameling in b e s c h a a f d e banen wordt geleid, omdat het niet alleen onnoodig, maar buitendien ergerlijk is, wanneer voor een dergelijk v e r h e v e n doel de middelen van een joodschen marktventer te baat worden genomen.

Dan zijn er nog andere methodes, die zonder veel moeite tienduizenden guldens in het laadje kunnen brengen. In dit verband vestigen wij de aandacht van de leiding van Winterhulp op de Bons de solidarité, zooals deze door de Fransche Winterhulp worden uitgegeven. Wanneer men in Frankrijk in een restaurant eet, krijgt men bij zijn rekening — naar gelang het bedrag, dat men verteerd heeft — een of meer van dergelijke bons. Het bedrag hiervan is reeds door den ober op de rekening geschreven. Weliswaar kan men de bons weigeren, maar niemand doet dit. De ervaring leert, dat dit massa's geld opbrengt, temeer, daar op de achterzijde vermeld wordt, dat men door het koopen van zulk een bon een geëvacueerd kind een dag lang helpt. De menschen hebben dus niet het gevoel, dat zij iets in de groote put hebben gegooid, maar realiseeren zich de b e t e e k e n i s van hun offer. Dit is psychologisch uitstekend bezien.

Waarom wordt dit systeem ook niet in Nederland ingevoerd? Wie voor ettelijke guldens verteert, zal er geen bezwaar tegen maken, dat zijn rekening met een paar dubbeltjes verhoogd wordt voor Winterhulp. Eventueel is dit ook van toepassing op bioscopen, schouwburgen en andere vermakelijkheden. In ieder geval is het Fransche systeem heel wat eleganter en doeltreffender dan de gramophoon van het Vreeburg.

Mijne heeren,

Men zegt wel eens: „Het doel heiligt de middelen" en indien U wel eens op straat langs de huizen hebt gecollecteerd, hetwelk ik regelmatig doe, dan weet U ook, dat de doorsnee Nederlander van offeren nog geen notie heeft. Wanneer U dan, zooals ik, op huisbezoek gaat en aanvragen behandelt, dan zult U ook weten dat er een ontstellend gebrek heerscht bij die aanvragers, die tenminste den moed hebben bij Winterhulp aan te kloppen.

Het ware beter, als op een andere manier geofferd zou worden, maar U moet eens opletten: zelfs de meest verstokte anti's, die vroeger met Uniespeldjes liepen en nu met kruisjes op, gokken mee en volgens mij is Winterhulp die loterij niet begonnen uit philantropische overwegingen, maar wel degelijk om geld in het laadje te krijgen.

Dat er aan die loten verdiend wordt, ligt aan het systeem, en ik vind het niet erg, dat iemand in weer en wind voor de microfoon staat of plankjes verkoopt en zoo, door al zijn tijd beschikbaar te stellen zich op die manier een bestaan schept.

In ieder geval: als ze op deze wijze blijven doorwerken, zullen wij in Utrecht ten minste trachten het onze te doen om de propaganda in beschaafde banen te leiden.

Ik ben U dankbaar voor Uw uiteenzetting en hoop van U eens Uw meening hieromtrent te hooren.

Utrecht R.

Kameraden,

Winterhulp is mijns inziens een liefdadigheidsinstelling, welke in het leven is geroepen door nationaalsocialisten, en de gelden daarvoor moeten door vrijwillige gaven worden opgebracht. Mochten deze vrijwillige gaven niet toereikend zijn, of wil men niet vrijwillig geven, dan moeten deze vrijwillige gaven komen te vervallen en vervangen worden door verplichte bijdragen, door een ieder op te brengen, die daarvoor in aanmerking komt, gedurende de zes wintermaanden.

Laten wij eens bekijken, hoe de groote loterij van Winterhulp georganiseerd is volgens methoden van de „Joodsche Invalide" (goed voorgaan doet goed volgen), welke laatste nog niet eens het koopmanschap aan den dag legde, dat Winterhulp aan den dag legt, door het plaatsen van diverse instrumenten, zooals het Rad van Avontuur, op de vele pleinen, teneinde de goklust op te wekken, maar niet om de zedelijke plicht tot offeren bij een ieder op te wekken; m. i. is hier sprake van een voor nationaalsocialisten minderwaardig koopmanschap, waarbij ik dan de door U genoemde luidruchtigheid nog maar buiten beschouwing laat.

Men roept wel, dat er al veel veranderd is, maar het koopmanschap is nog lang niet veranderd. Laat ik maar niet verder gaan, doch sluiten met de hoop uit te spreken, dat wij bewaard mogen worden voor een rotten vorm van nationaal-socialistisch koopmanschap bij de W. H. N. Hou Zee!

Amsterdam d. L.

---

hier iets ten bate van de nijvere De Gruyter-zwoegers gedaan kon worden. Het gevolg van dit naarstig gereken was, dat recht op uitbetaling van overuren niet verkregen werd, doch wel op uitbetaling van een bedrag ad v i j f t i g c e n t per nacht e x t r a! V i j f t i g c e n t! En bovendien werd, gezien de groote moeilijkheden, welke de arbeiders thans drukken, allen iets extra's beloofd „in natura" zoodat... menigeen met een pot jam naar huis kon gaan, zoo maar cadeau, voor niks, voor niemendal! De directie zou natuurlijk veel meer willen geven, doch zooals zij verklaarde tegenover enkele personeelafgevaardigden eenige dagen geleden: „Het is hier geen filantropische instelling!"

En deze firma, dit woekernest van kruideniers en stroopwegers, werkt met een w i n s t van t w e e e n e e n h a l f m i l l i o e n g u l d e n p e r j a a r!!!!

Hier is ingrijpen vereischt!

Zóó is de toestand in één van Neerlands grootste bedrijven: een bedrijf, dat dagelijks de aandacht vraagt van duizenden en duizenden huisvrouwen, dat een steunpilaar is van het joodsch kapitalisme en het kruismollendom, dat haar werknemers uitbuit en knevelt! Want noemt gij het geen k n e v e l e n, waarde lezer, wanneer wij zien ,dat voor een ouderdomspensioentje van nog geen tien gulden in de week gedurende

DERTIG JAAR

lang ieder jaar een premie van

VIJF EN ZEVENTIG GULDEN
23 CENT

betaald moet worden? Dat van een weduwenpensioen van vijf gulden in de week meer dan 54 gulden gedurende eenzelfde periode op de toonbank gelegd behoort te zijn? Bij een jaarlijksche winst van 2½ millioen pietermannen? Knevel! Woeker! Slavernij! En betere waar ....en tien procent!

Alleen een hechte organisatie der werkers, de ontworsteling aan wanbegrip en aan geestelijke onderdrukking, het gezamenlijk gaan in het N.V.V. zal hier de verlossing kunnen brengen! Woudenberg en zijn kameraden wachten op hun roep... weldra zal ook dan in dit oord der arbeidsverschrikking een nieuwe dageraad gaan gloren.